

DEVRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!..

SEÇİMLERİ BOYKOT ET

FAŞİZM; SEÇİMLE DEĞİL
DEVRİMLE YIKILACAK!

SEÇİMLERİ BOYKOT ET

Faşizmle hesaplaşmanın alanı parlamento, araçları da bildirge oy değildir.

TUTUCU AVRUPA DEVRİMCİ AVRUPA

Tutucu Avrupa'nın kabukları içinde devrimci bir öz doğuyor.

TUTARLILIK ve ONCULUK

Komünistler gelişene güçlenene ve belirleyici öneme sahip olana dikkatlerini yoğunlaştırmalıdır.

Devrimci Emek

Önbeş Günlük Sosyalist Dergi
XII.5/Sayı:37 / 15 Aralık 1995

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Sedat Hayta

Genel Yayın Yönetmeni
K. Önder İl

Yazı İşleri Müdürü
Sedat Hayta

Abone Koşulları

Yurtiçi
6 Aylık ..... 200.000 TL
1 Yıllık ..... 400.000 TL

Yurtdışı
6 Aylık ..... 120 DM
1 Yıllık ..... 240 DM

Hesap No:
Sedat Hayta
Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL
Akşarayı Şubesi 0079090-9

Adres
Hobyar Mah.
Cemal Nadir SK.
H.Fazlıoğlu İşhanı D:53
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: 0 212 511 00 10

Avrupa Temsilciliği:
Selahattin Karatas
Post. Lager 3000 Bern 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:
H.Kepek
Rue Du Lac 15/A
1020 RENENS / LUSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:
H.Arslan
Singerhoff Str. 9 44225
Dortmund / Almanya

Baskı
Gürbay Ofset

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ.

Merhaba Devrimci Emek...

Daba sık, daba çok merhaba demek için, işçi sınıfını daba çabuk kucaklamak, eğitmek örgütlemek ve barekete geçirmek için merhaba...

Merhaba; her gün adım adım örülen devrim günlerine merhaba, inanca, dirence, öfkeye... Merhaba küllerinden, kendini yeniden yaratana, kor haline gelen, estikçe alevlenen Devrimci Emek'e... Gelecek güzel günlere merhaba... İnancın ve fedakarlığın işçi sınıfı ve emekçi halkımıza örnek teşkil ediyor. Örnekleri çoğaltacağız, fedakar olacağız, başaracağız.

Devrimci Tekel İşçileri

ABONE OL ABONE YAP

DERGİMİZİ DAHA GENİŞ
KİTLELERE ULAŞTIRMAK İÇİN
ELDEN DAĞITIM KAMPANYAMIZA
SEN DE KATIL!

FAŞİZM SEÇİMLE DEĞİL DEVRİMLE YIKILACAKTIR!

24 Aralık'ta yapılacak seçim aldatmacasına reformist hareket ve Kürdistan ulusal hareketi de ortak olmuca, çaba bir aldatma görüntüsü kazandı. Kapitalistler, güçlü saldırı için seçime gitme yoluna giderken, reformistler ve UKH ise, faşizmle "hesaplaşmayı" tam da bu alanda yapmak istiyor. Seçimleri ve parlamento platformunu faşizmle esas hesaplaşma alanı olarak göstermek, reformizmin emekçilere karşı kullandığı bir hiledir. TBMM, faşizmin kurumlarından sadece biridir. Görevi, kitleleri aldatmak, oylamak ve faşist zulme örtü olmaktadır. Parlamento ve yarı kapitalist, haskının birer nitinden başka bir şey değildir. Üsuli devlet kuvvetleri içinde esas olan yürütme gücüdür. Yürütme gücü ise, ordu, polis ve hükümettir. Üç devlet kuvveti - yürütme, yargı, yasama- birbirlerine karşı duran ayrı kuvvetler değil; tüm devlet kuvvetleri, devletin birliği ilkesi gereği, emekçi kitlelere karşıdır. Halk üzerinde, kapitalistlerin bir baskı aleti olan devlet, tüm kuvvetleri parçalarıyla tektir ve birlik içindedir. Devletin birliği ilkesi açıkken, yürütme gücünün önceliği ve üstünlüğü ilkesi işlerken; parlamentoyu, bu birlikten ayrı göstermek ya da, diğer kuvvetlere karşı bir anti-faşist mevzi oluşturduğunu düşünmek için gerçekten düşünme yeteneğini yitirmek demektir. Hele burjuva parlamontolarını, proletaryaya kurtuluşunun araçları haline getirilebileceğini söylemek, tam bir sosyal garlatanlıktır. Parlamento, kapitalizmin üs yapı kurumudur. Devrim, burjuvazinin hegemonyasına yani tüm politik üs yapı kurumları, madde temelleriyle birlik-

te havaya uçuracaktır. Devrimin zafiri ile birlikte yani bir toplumsal-ekonomik yapı ve politik kurumlar oluşacaktır. Kapitalizmin politik kurumlarını ne kadar dönüştürme uğraşsan uğraş yine de burjuva uları kalacaktır. Burjuva politik kurumlarda sosyalizmi kurmayı girişemezsin. Sömürünün, haskının ve zulmün bir aleti olan burjuva politik kurumlara dayanarak, zulüm ve haskının madde koşullarını ortadan kaldıramazsın. Sömürü ve zulme dayanan burjuva ordusunun sömürü ve zulme karşı olan baskı ordusu durduruma geleceğini nasıl bekleyemezsin; aynı biçimde, sömürü ve zulme dayanan burjuva parlamentosunun da, baskı meclisi haline gelmesini bekleyemezsin. Kapitalizmin politik kurumları dönüştürülemez, yıkılır.

Seçim platformu, faşizmde hesaplaşma alanı mıdır? Seçim platformu, faşizmde hesaplaşma ve savaş alanı olarak görenler, amaçlarına ulaşmak için hangi araçlara başvuruyorlar? Bagymından araçlar, seçim bildirgeleri ve oy'dur. Bildirge ve oyların etkili bir silah olması için, hiç değilse, karşı tarafın da aynı silahlarla değişmesi gerekir. Hikâyemizin kahramanlarında, rakiplerinin savaş alanına bildirgeleriyle değil, baskı yasalarıyla; oylarla değil, silahla çıktığını bilseyecek kadar "sa" değiller. Elden ne gelir, bir kere kendilerini legalizme-parlamentarizme mahkûm ettiler. Rakibinin ortaya çıkardığı gerçek silahları gören bizim kahramanlarımız, söz de olsa, yine de iddialarından vazgeçmiyorlar. Güçlü rakipleri karşısında diş hileyerek, onlara şifre söylüyorlar: Sandıkta hesaplaşınız! Ne yünk

ki, hesaplaşmanın son taundunda da, tam bir hayal kırıklığı bizim kahramanlarımız bekliyor; çünkü, hikâyeyi yazan rakipleridir. Rakiplerin yazdıklarına göre, kahramanlarımız, savaşın bu safhasını da kaybedecekler; çünkü, baskı düşünün, sandıkları bağlanmış, elleri sulmuş. Peki hiç bu hikâyenin devamını niye okuyoruz. Ama biz bu hikâyeyi daha önce de okumuştuk. Hikâyeye göre, kahraman reformistlerin ne yüzleri gültüyor ne de iktidar yüzü görüyorlar; yaşamları, dünyasını en zulüm rejimlerinden birine kalkanmak zorunda kalarak geçip gidiyor. Yaşamın gerçekleri de dönelim. Gerçek yaşamda, faşizmde hesaplaşmanın alanı parlamento, araçları da bildirge ve oy değildir. Faşizmde hesaplaşmanın alanları tüm toplumsal alanlardır, yaşamın her alanında faşizm ve kapitalizm ile hesaplaşmaktayız. Kullandığımız araçlar da gerçek silahlar, devrimci konuteler, devrimci güsteriler, askeri mücadele vb. vb.-dir. Devrim ve karşı devrim arasındaki savaş gerçek araçlarla yürütülür. Marx'ın söylediği gibi, iki kuvvet çatışmaya girince, sonucu yine bir kuvvet çözer. Bir taraftan kapitalizm ve faşizmin kuvvetleri, diğer taraftan emek ve devrim cephesinin kuvvetleri çatışma içindeyken, sonucu oy ve bildirgeler değil, bir kuvvet çözecektir. Ya zora dayalı devrim, ya yukarı! İşte toplumsal ve politik sürecin geldiği nokta budur.

Kapitalistler, kitlelere yönelik saldırılarının üstünü örtmek, dikkatleri başka tarafa çekmek için bilhüce olarak seçimleri ve parlamentodaki konuşmaları üs çıkartırlar. Legalist ve parlamentarist sol da, yalnızca bu alanda,

yoğunlaşarak, kitlelerin gerçek mücadele hedefini saptırdı. Seçim sürecinde emeller mücadeleli hangi seyri izliyor? Seçim ve politik krize ortaya çıkınca, cumhurbaşkanlığı görevindeki başbakan olan "cumhurbaşkanı" Demirel sık sık çunu vurgulamıştır: Devlet görev başındadır. Devletin esas işlevi ve görevi nedir? Emekçi kitleleri baskı altında tutmak, kapitalistlerin ayakta kalmasını sağlamak. Parlamendodaki kaosa rağmen devlet kendi işlevine uygun davranmaya devam etti. Ordusu, polisi, hükümeti, mahkemeleri ile devlet işbaşındaydı. Kürdistan'daki saldırılar ve katliamlar tüm hızıyla devam etti, devrimcilere yönelik operasyonların arka arkası kesilmedi, infaz mangaları her gün insanların kaçınıp katlediyorlar. Yeni stanan emniyet müdürleri "kelle kopartma" yetenekleriyle işbaşı yapıyor. Devlet işbaşındadır, kelle avcıları işbaşındadır. Hiç bir nazısta, onurlu insan bu gerçeklere gözünü kapatsınmaz. Seçim aldatılmasına rağmen, tüm onurlu insanlar, tüm onurlu devrimciler görevlerinin başında olmalıdır. Devrimcilerin görevi, işkencelere, operasyonlara, infazlara, kitlesel katliamlara, her tür faşist baskıya karşı mücadele etmektir. Zulmün ve baskının biricik temel olan kapitalizme karşı mücadele etmektir. Baskının ve zulmün araçları olan devlet organlarına karşı mücadele etmektir. Faşizme ve kapitalizme karşı mücadelede bütün devrimci-

ler sürekli görev başında olmalıdır. Yiğit devrimciler de anti-faşist ve anti-kapitalist devrim mücadelesinde görev başındadır.

DÜZEN YOLU... DEVİRİM YOLU...

Reformistler ile yurtseverler seçimlere oluşturdıkları "Emek, Barış, Özgürlük Bloku" ile girerken, Emek Partisi Çirizimi de "bağımsız adaylarla" seçim kervanına katılıyor. Blokçular ve Glisimciler seçim startlarını büyük bir gürültüyle başlattılar. Keşke, infaz mangaları ve kelle avcıları iş başındayken de aynı gürültüyü koparabiliselerdi. Ne var ki, reformculardan devrimci ve onurlu bir tavır beklemek boşunadır. Onlar oy uğruna, seçime uğruna ne kadar devrimci değer varsa, tümünü özünü hoşaltarak kullanıyorlar. Blokçular seçim kampanyasını Gazi mahallesinde başlattılar. Görüşlerini açıklarken "biz, Neddet Menzirelere karşı mücadele etmek için seçimlere katılıyoruz.." Bilindiği gibi faşist insanı kassabı Neddet Menzire aynı seçim bölgesinde DYP adayı. Bu durumu da göz önünde bulundurarak, Menzire karşı ve aynı durumda olanlara karşı oy yoluyla mücadele çağrısı yapıyor. Bölgede gösterilen aday da amaçlarına uygundur. Buraya eleştirilmiştir adayın kişiliği değildir, izlenen yoldur. Baskınla ise "Menzire Karşı, Hüseyin Otak" diye lanse edildi. Gazi halkına

çağrı yapılırken, oy yoluyla Gazi katillerinin cezalandırılması isteniyor. Gazi halkı, faşizme barikat savaşlarıyla karşı koydu. Barikat savaşı vermiş bir halka önerilmez gereken şey barikat savaşlarının gerilla savaşıyla geliştirilmesi yönünde ve genel silahlanma çağrısı yapma yönünde olmalı. Barikattan sonra, sandık çağrısı yapılmaz. Blokçuların Gazi halkı için önerisi; barikattan, sandığa... Bizim yiğit Gazi halkına ve halklarımıza önerimiz, barikattan, silahlı halk ayaklanmasına onurlu da safere olacaktır. Direniştensandığa, oradan parlamento-yu değil; direniştensafe!

Faşizme karşı mücadele etmek için.. Neddet Menzirelere karşı mücadele etmek için.. seçimlere gitmek gerekmiyor. Seçimlere gitmek, iç savaş ve devrimci durum koşullarında, olsa olsa faşizme ve Menzirelere karşı verilen kitle mücadelesinin hedefini saptırmak olur. Çünkü seçimi ettiginiz faşistler ve faşist devlet halkı karşı oy ve sandık savaşı yapıyor. Onlar seçime girerken de, halkı karşı gerçek silahlılarla zehirliyorlar. Gazi halkı ve halkların faşizme ve adamlarına karşı savaşı oy ve sandık savaşı değildir; bu savaş barikat ve gerilla savaşıdır. Gazi halkı ve halklar devlete karşı tava ve silaha sarılmakken; devlete halk arasında kan girmişken; parlamentonun tüm çürümüşlüğü ortaya çıkarken parlamento savaşlarını be-defhalece getirmek, mücadelelerin gerçek hedeflerini ve yollarını saptırmak demektir. Bu güne kadar salınan öldürülenler dahil, baskın gerçek gücünü hiç bir zaman yansıtmadı ve yansıtmaz. Halkın gerçek gücü, bir maddi güç olarak, silahlı bir güç olarak, örgütlü bir güç olarak ortaya çıkabilir. Güç mücadelededir, güç devrimdedir; devrim bir güçtür. Gazi halkının 3-4 gün süren barikat savaşları, seçim zafetine bedeldir. Bunu görüyor musunuz? İktidara yalnızca politik mücadele yoluyla varılır. Bu sınıflar mücadelesinin gerçeğidir. Ne var ki, politik mücadeleyi, seçimlere indirgeyenler, politikanın özünü ve araçlarını hiç bilmiyorlar ya da onlar iflah olmaz oportünistlerdir. Sınıfın, sınıfın

**Ülkelerimizde süren katliamları oylama
seçimleri boykot et!**

karşı mücadelesi, bu mücadelelerin birleşimi politik mücadeledir. Sınıfın amaçları karşı mücadelesinde esas olan devrim mücadelesidir. Devrim ise Gazi halkı örneğinde olduğu gibi barikatlardan, layanlardan, direnişlerden geçerek zafere ulaşır. Devrim yolunda kurulan her kitle barikadı, her gerilla birliğinin saldırısı sermayenin ve devletin barikatlarını aşan her işçi eylemi, seçimle kazanılan zafere den daha değerlidir. Siz Blokçular, ne söylerseniz söyleyin, Gazi halkı Mart Barikat Savaşlarından gereken dersi çıkarmıştır: **Silahlanacağız ve daha iyi dövüleceğiz, en sonunda biz yeneceğiz.**

Seçimlere "bağımsız aday" ile katılan Girişimciler sürekli olarak yaptıkları propagandalarında, işçi sınıfının 24 Aralık'ta "alternatifsiz" olduğunun görüşünü işlerken, işçi sınıfının ancak seçimlere katılmakla ve "bağımsız sosyalist aday" çıkarmakla "bağımsız sınıf politikası" izleyebileceğini ileri sürüyor. Bazı hallerde böyledir. Ancak, her zaman öyle değildir. İş savaşını tüm şiddet ile yaşadığı, devrimci durumun bütün göstergeleriyle ortada olduğu koşullarda, işçer bir "sosyalist parti" ile katıl, isterse "bağımsız adaylarla" katıl sonuç yine değişmez: Devrimin karşı, burjuvazi ile birlik olmam. Ortanın devrimci karakteri, olayların devrimci yönde gelişmesi, seçimlerde izlenecek taktik politikayı da çerçeveselendirir. Ne var ki, EP Girişimcilerinin seçim politikalarını çerçeveselendiren boyutun hoya reformizmdir. Bu anlamda, politik-böylumsal ortamın karakteri onları yakından ilgilendirmiyor. İşçi sınıfının "bağımsız sınıf politikası"ni somutlaştırmanın biricik yolu seçimler değildir. sınıf savaşımın diğer esas zemindir. Bugün işçi sınıfının bağımsız sınıf politikası ancak, devrim yoluyla iktidarı ele geçirme politikası öne alınarak savunulabilir ve somutlanabilir. İşçi sınıfının hedefini, seçimlere katılarak asptırsalar, işçi sınıfının devrimci bilincini bozmaya kalksalar, işçi sınıfının "bağımsız sınıf tavrını" değil ama, burjuvazi politikalarını takip

eden küçük burjuva tavrını somutlaştırması olurdu.

Seçimlere, oluşturdukları "Demokratik Barış Hareketi" ile katan ve bağımsız aday kıyan Alevi çevrelerinin izledikleri politika bütün yönleri ile ele alındığında devletçi politika olduğu açıkça anlaşılır. DBH'nın liderleri sloganları açıkça ortaya koydular: Devlete karşı mücadele veren kitleleri, devletle barıştırmak. Söylenmeyen başka bir amaç da, Kürt

rumundayken; diğerleri de yılların Kemalistleridir. Aleviler, sosyalizmin ve KUKH'nin ayağa kalkmasıyla etkilendiler, Sivas, Gazi ve diğer olayların öğretici etkisiyle sola kaydılar, devrimci hareketle bütünleşme yönünde güçlü zemimler olduğu bir dönemde, devlet yanlısı Alevi liderler, ortaya çıkıp, gerici politikalarda, Alevi halkını devrimci mücadeleden uzaklaştırma yoluna gittiler. Her emekçi, demokrat, onurlu Alevi bilmelidir ki DBH ya da benzerlerial oluşturmaya çabasıları Alevi halkını yıllardır pazarlayanlardır. Alevi halkı, kendini pazarlamak isteyen tüm işbirlikçi ve gerici Alevilere gereken dersi vermelidir.

Seçimlere katılma kararı veren "Emek, Barış, Özgürlük Bloku", "Emek Partisi Girişimi" ve "Demokratik Barış Hareketi" ezilen kitlelerin hedeflerine ters biçimde davranarak, düzene hizmet ediyorlar. İşledikleri yol düzen yoludur. Düzen yoluna girerler, zaten uzun süredir devrimci mücadeleden uzaklaşmışlardır. Bunlardan BSP uzun süredir düzen adına, devrimi önlemek için milyon istenmiştir. DBH tamamen devletçi-gerici bir harekettir. Diğerleri ise, devrimi esas alanlar değil, geçici çıkarları, devrimin her han fevda etmeye hazır olanlardır. Böylece tek tek niyetleri ne olursa olsun, işledikleri yol, reformist yoldur, düzen yoludur.

Devrim yolu, iş savaşı kazanmak, devrimci durumu devrimci dönüştürmek için mücadele yoludur. Devrimi esas alanlar, ortaya çıkan her olanağı iktidarı ele geçirmek için değerlendirebilir. Bir grev, işçi gösterisi, öğrenci eylemi, barikat savaşı ve diğer kitle eylemlerini iktidarı ele geçirme mücadelesine bağlamak devrimci görevdir. Bu konuda izlenen yol, devrim yoludur. Devrim, yalnızca devrimi esas alanlar, bütün enerjilerini ve olanaklarını devrim yolunda kullanırlar. Çünkü, devrim yalnızca devrim, ezilenlerin ölemlerini gerçekleştirebilir, toplumsal kurtuluşu sağlar. Yalnızca Devrim yolunu izleyenler zafere ulaşır.

**Devrim yolunda kurulan
her kitle barikadı,
her gerilla birliğinin saldırısı,
sermayenin ve devletin
barikatlarını aşan
her işçi eylemi,
seçimle kazanılan zafere den
daha değerlidir.
Siz Blokçular,
ne söylerseniz söyleyin,
Gazi halkı
Mart Barikat Savaşlarından
gereken dersi çıkarmıştır:
Silahlanacağız ve
daha iyi dövüleceğiz,
en sonunda biz yeneceğiz.**

Kurtuluş Hareketi'ni hımtak. Bunun yanında değişmeyen görev, Alevilerin sosyalizmayinalmelerinin önünde sını olmak. Böylesi bir amaç sahibi olmak için devletle aynı sınıfta, devletin ajanı olmak gerekir. DBH'nın liderlerinin bir kısmı TC'nin ajanı du

AVRUPA'DA TOPLUMSAL ÇATIŞMA

Avrupa proletaryasının kalbi Fransa'da atıyor. Fransız hareketi büyük tarihi birikiminin de etkisiyle, Avrupa'nın başına geçti. Avrupa'nın yüreği Fransa; Fransa'nın ve Avrupa'nın beyni Paris. Bugüne kadar üç devrim görmüş (1789, 1848, 1871) olan Paris, anti faşist direniş hareketinde de büyük rol oynamıştır. 68 Olaylarındaki rolü ile de Avrupa'nın önüne geçmişti. Bu mücadeleci, direnişçi Paris, yine sahnededir. Demek ki, Avrupa güzel olaylara sahne olacak.

Fransa'da, Belçika'da, diğer kıta ülkelerindeki toplumsal çatışmalar, uzun süredir Avrupa'da yaşanan ekonomik-toplumsal krizin sadece sonuçlarıdır. Kapitalist sistemin ekonomik-toplumsal huzalımı her gün yeniden ve yeniden karşıt çelişkiler ve çatışmalar üretiyor. Avrupa'daki ekonomik kriz bir sistem krizidir. Çünkü bütün emperyalist-kapitalist ülkelerde yaşanıyor. Bunun ilk önemli belirtisi olan işsizlik ve yoksulluk hemen hemen bütün kapitalist merkezlerde vardır. İçlerinden en ileri günış olan ABD ve Japonya'da işsizlik uzun süredir var. Üstelik devamlı büyüyen biçimde varlığını sürdürüyor. ABD'de milyonlarca insan yoksulluk içindedir. Milyonlarca ABD'li ekatik tüketiyor, kötü koşullarda yaşıyor. Her yıl yüksek sayıda insan kışın soğuktan ve açlıktan ölüyor. Öyle ki daha geçen seçimlerde başkanlık seçimlerinin en önemli propaganda malzemesi, işsiz olan 10 milyon insana iş bulma vaadiydi. Geçen süre içinde durum daha da vahimleşti. En bü-

yük ABD tekelleri, işçi abnaya başladılar. Aynı süreç Japonya'da yaşanıyor. Kapitalist sistemin ekonomik krizi, meta üretiminin, özel mülkiyet düzeninin ve toplumsal üretimde artarşinin sonucudur. Ekonomik kriz neden değil sonuçtur, ancak uzun süreli olması durumunda, kendi maddi temelerini tam bir yıkım ile yüz yüze getirir. Kapitalizmin krizi aynı zamanda toplumsal bir krizdir. Çünkü, emekçi sınıfların yoksullaşmasını beraberinde getirdi; yoksullaşma ile birlikte sosyal düzen sarsılmaya başladı. Ekonomik-toplumsal krize bağılı olarak toplumsal çürüme, yozlaşma, adli cinayetler de artış var. Her kriz beraberinde bu sonuçları mutlaka getirir. Avrupa ekonomik ve sosyal krizle çalkalanıyor.

Ekonomik-toplumsal kriz politik boyutunu da gösterdi. Doğal olarak "politikayı" ekonomi-politikten koparmak mümkün değildir. Toplumsal olaylar belli bir ekonomik temelde ortaya çıkar. Politik olaylar da yine belli bir toplumsal temele sahiptir. Marx'ın bize öğrettiği gibi, toplumsal olmayan politik olay yoktur. Ekonomi ile politikanın arasında diyalektik bir ilişki, yani karşılıklı bir etkileşim var. Politikanın, ekonominin yoğunlaşmış ifadesi olduğu sözü çok bilinen marksist bir sözdür. Ekonomi ile politikanın işkisi böylesine sıkı ve iç içedir. Hükümet kararlarını, savaşları ve vergiler birbirinden nasıl ayrı ile alabilirsin ki. Fransa'da hükümetin politik olarak aldığı karar ekonomik ve toplumsal sonuçlara yöneliktir. Hükümet kamu işçileri

nin ve eğitimine ayrılan sosyal yardımlarını ve desteğini kısmı kararı alıyor. Burada politik kararların ekonomik hedefleri var. Hükümet emekçilerin sosyal haklarına, tekelci sermaye adına el koyma kararı alıyor. Sosyal hakların budanması ise kitlelerin toplumsal-politik eylemlerine yol açıyor. Şimdi Fransa hükümeti, kitlelerin eylemlerini ezme için askeri ve polis gücünü devreye sokuyor. Böylece açık olarak görüyoruz ki, ekonomiyi ve politikayı birbirinden ayrı görmek olanaklı değildir. Bu maddi temeller politik sonuçlarını hemen yaratır. Ekonomik alanda başlayan çatışma, toplumsal-politik alana kaymaya başladı.

Fransa hükümeti, sert önlemlere başvurmadan, aldığı ekonomik-toplumsal kararları uygulayamaz. Hükümetin kararına ilk tepki gösterenler kamu işçileri oldu. Nedeni ortada: Sosyal hakların hurlanması, önce, kamu işçilerini vuracaktır. Öğrencilerin eylemine gitmesi de aynı nedene dayanıyor: Eğitime yönelik devlet harcamalarının kısıtlanması. Şimdi öğretmenler de eyleme gitmeye karar verdiler. Eğitim harcamalarının kısıtlanması kararı öğrencilerde olduğu gibi, eğitim emekçilerini de etkiliyor. Eğitim için zorunlu devlet harcamalarının kısıtlanması tüm toplumu, esas olarak da emekçileri ilgilendiriyor. Burjuva sınıf serveli sayesinde eğitim sorununu çözüyor. Ancak, emekçi kitleler, eğitim sorununu yalnızca devlet eliyle çözebilirler. Yalnızca hükümetin eğitim ile ilgili kararı bile tüm toplumun hareket geçmesi yeter nedendir. Kaldı ki, hükümet emekçilerin bütün haklarına el uzatmayı kafaya koymuştur. Bugün kazanılmış sosyal haklara el atan bir hükümet, yarı çok rahatlıkla işçi sınıfının ücretlerini ya dondurur ya da düşürür. Bunu çok iyi bilen Fransız işçileri her geçen gün büyüyen bir güçle grevlere destek veriyorlar. Kitlelerin büyüyen bir güçle eylemine yönelmesi karşısında askeri güç kullanmadan, Fransız hükümeti kararını uygulata-

maz. Fransız işçisi ise buna boyun eğmeyecektir. Hükümetin kararında geri dönececeği biçimindeki açıklamaya işçilerin verdiği yanıt Yeni alışık isnıyoruz. Bu yazı 8 Aralık'ta yazıldı, olaylar büyüyerek sürüyor. Soak bir çatışmanın ilk vuruşları başladı; yeni yeni çatışmaların olacağı kesin. Olaylar, tam bir toplumsal çatışmaya ve iç savaşa doğru gidişini gösteriyor. Fransa'daki bu çatışmalar ya da Avrupa'nın her hangi bir yerindeki sosyal çatışmalar ezilse ya da sönsse de; bu maddi koşullar yenilerini en kısa sürede üretecek düzeydedir.

Fransız işçisi de, mücadele birliğini, sağlanırları, eylemlerini sertleştirmedi, sürekli duruma getirmeden, ileri gitmeden, hükümet kararlarını engelleyemez. İşçiler, bu güne kadar sürdürdükleri toplumsal yaşamlarını, sert ve devrimci eylemlere başlamadan koruyamazlar. Şimdilik öne çıkan sendikalar da Sendikaların bir süre daha etkin durumda olacakları kesindir. Fransız sendikaları uzun bir tarihe ve etkin bir konuma sahiptirler. Fransız işçisi de sendikalarını aşarak duruma gelmedi.

Fransız sendikaları (CGT) daha önce 68 olaylarında da işçilerin kendilerini aşmaması için eyleme gitmek zorunda kaldılar ama; eylem içinde, eylemi kırmak için hükümetle birlikte davrandılar. Yine de işçiler üzerinde etkililer. Bu etkenlik, Fransız işçisi devrimciyle aşılacaktır. İşçilerin politik örgütleri ne Fransa'da ne de Avrupa'nın büyük merkezlerinde düzeni aşacak konuma sahiptirler. Komünistlerin hemen hemen tümü (Portekiz komünistleri daha iyi konumdadır) sosyalizmin temel ilkelerini çoktan terk ettiler. Dü-

zen yanlısı komünistlerin bu eylemlerdeki rolü de, uzlaşmacı, engelleyici ve yatıştırıcı olacaktır. Ne var ki, bu defa devrim yoluna girmeye başlayan Avrupa, mücadeleyi geçmişinde gördüğü gibi, proletaryanın devrim partilerini de yaratacaktır. Bu olguların önünü göz önünde bulundurduğunda, sınıf çatışmalarını çok sancılı geçeceğini söyleyebiliriz.

Şimdiden Fransa'daki grevler bütün kıtayı etkilemeye başladı. Avrupa'nın ulaşımı birbirine bağlıdır. Ekonomik ilişkilerde iç içe geçmiştir. Avrupa'daki hava ulaşımı, Fransa'daki grevler sonucu felç olmaya başladı. Fransa hükümeti bu noktada kuvvet kullanıyor. Yine de ulaşım büyük ölçü-

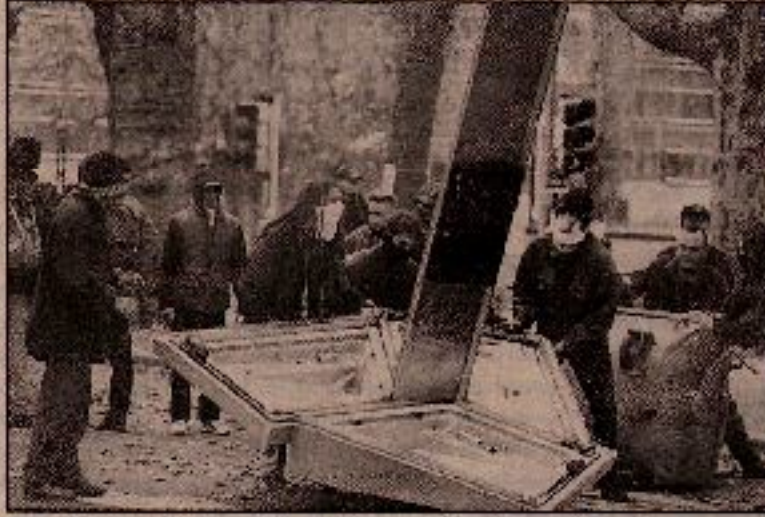
re de sıçrayacaktır. Bunun maddi temelleri vardır.

TUTUCU AVRUPA. DEVRİMCİ AVRUPA.

Geçen yüzyılda burjuva ve proletar devrimlere sahne olan Avrupa, emperyalizm ve işçi aristokrasisi sonucu devrimlerden uzaklaştı. Avrupa proletaryasının burjuvalaşması, kapitalizmin, kutada yıkılması geciktirdi. Yani kapitalizmin, kendi ana vatanında yıkılması sınıf nedenlerle geciktirildi. İlk emperyalist paylaşım savaşının getirdiği ekonomik yıkım, toplumsal çöküntü ve savaşın diğer sıkıntılı devrimci durumun doğmasına yol açtı. Rusya'da Ekim Sosyalist Devrimi sonucu

Sosyalizme yönelirken, bütün gözler bir Avrupa devrimine dikilmişti. Devrim dalgası batıdan doğuya kaymış ve doğuda Rusya'da zafer ulaşmıştı. Devrimin yayılması ve sosyalizmin kurulması için Avrupa'nın devrimci desteğinin olması gerekliydi. Bunun ilk müjdesi Almanya'da 1918-1919 da ortaya çıktı.

Ne yazık ki Alman devrimi çabuk ezildi. Beyaz terör, Almanya'nın her yerinde kol gezdi. İtalya Torino'daki İşçi Konsayleri denemesi de ezildi, 1919 Macar Sovyetleri de kısa süre içinde ezildi. Böylece Burjuva gericiği bütün Avrupa'da kol gezmeye başladı. Devrimci ayaklanmalar bir bir ezildi. Devrimci durum uzun süre doğmamak üzere, Avrupa'nın üstünden çekildi. Bu durumda, devrimci doğu yoluna tek başına devam etmek zorunda kaldı. Sosyalizm Sovyetler birliğinde kendi gücü ile kuruldu. Almanya'daki daha sonra-

Fransa birkez daha toplumsal olaylara sahne oluyor.

de aksarın durumdadır. İşçi sınıfları için de etkenlik söz konusudur. Fransız hareketinin bütün kıtaya yayılma olasılığı var. Fransızlar başlattılar, Belçikalılar ve Almanlar devam ettirebilirler. Toplumsal patlama durumu kıtanın birçok ülkesinde var. Çelişkilerin çok keskin olduğu ülkelerde çok sert çatışmalar gündeme gelebilir. Bugün Fransız hareketi önde geçebilir. Burada albi çözümleri gereken gerçek şudur: Bir ülkedeki toplumsal çatışma ve toplumsal başkaldırı kısa sürede diğer ülkelere

ki ayaklanmalar da kendi zayıflıktan sonucu ezildi. Kapitalizmin büyük bunalımı sonucu Avrupa faşizme teslim oldu. Faşizm ve savaş içindeki kısa uzun yıllar faşizm ve anti-faşizm mücadelesine sahne oldu. İkinci emperyalist paylaşım savaşında Sovyet halkının büyük devrimci tavrı ve enternasyonalist anlayışı sonucu hem faşizm ve hem de savaş Avrupa'da yıkıldı. Avrupa savaş ve faşizm tehlikesinden bir süre için uzaklaştı. Faşizmin ve savaşın maddi temeli ortadan kalkmadığı için her iki tehlike var olmaya devam etti. Faşizm tehlikesi, bu maddi temellerden yeniden kilitleni karşısına çıktı. Savaşın Sovyetler Birliği'nin tayin edici gücü ile sona ermesi ile birlikte Doğu Avrupa'da bir dizi ülkede devrim gerçekleşti. Bulgarlar Halk Demokrasileri kurdu. Batı Avrupa'da ise ABD'nin kesin egemenliği a'ına girdi. Bir zamanlar, ABD'yi ekonomik sömürgeci durumuna getiren Avrupa; şimdi kendisi ABD'nin egemenliğine girdi. Avrupa'nın Doğusu devrimci yola girerken, Batı'da tutuculuk egemen oldu.

Avrupa'yı boydan boya etkileyen 68 olaylarından bu yana, özellikle 80'den sonra kıtada 'yüzyılın en büyük eylemleri' görüldü. Yüzyılın büyük eylemleri yaygınlaştı ve neredeyse süreklilik kazandı. Fransa'da kasım ayında başlayan işçi-öğrenci-emekçi eylemleri 68'den sonra görülen en etkin eylemler oldu. Tutucu Avrupa'nın kabulundan içinde devrimci bir öz doğuyor. Bu devrimci öz'ün çoktan eskimış kapitalist kabuğu ne derece kıracağı hep birlikte göreceğiz. Kapitalist kabuk sağlam gibi görünüyor. Aslında hiçbir eski biçim, yeni ve devrimci öz'ün gelişimine uzun süre dayanmaz, öz, biçimi mutlaka değiştirecektir. Avrupa tutucu güçlerin egemenliği altındadır. Burjuvazinin tutucu Avrupa'sı halen büyük güçtür. Ama her büyük gücün mutlaka bir 'ajal topuğu' vardır. Eskimiş olan kapitalist üre-

tüm biçimi güçlü emperyalist Avrupa'nın 'ajal topuğu'dur. Proletaryanın devrimci hareketi asil öldürücü darbeyi indirecektir. Bu hedefe sert ama çok sert bir çatışma ile varılacaktır.

Fransa'daki eylemler uzar ve tüm ülkeyi kapsarsa, Fransız hükümeti, hareketi ezme için kendi gücünü kullanacaktır. Hareket tüm Avrupa proletaryasının ayaklanmaya iterse; o zaman tutucu Avrupa güç birliği içinde, Fransız hareketinin üstüne yürüyecektir. Komün bunun olabileceğini gösterdi. En sonunda Avrupa sosyal çalkantıların, çatışmaların ve ayaklanmaların ortamina girdi. Topumsal patlamaların tek tek kapitalist Avrupa ülkelerinde düzeni tehdit etme durumuna geldiğinde, Avrupa'da burjuvazi emekçi kitlelere karşı 'kutsal ittifak' kuracaktır. Çıkar çatışmaları ve karşılıklar, bunun sonucu öne çıkacaktır. Her kapitalist ülke, rakipleri olan diğer kapitalist ülkeler karşısında güçlü olmak ister; bunun içinde her kararını uygulaması zorunlu. Bu anlamda, Fransa'nın grevler ve toplumsal çatışmalarla çalkalanması, Örneğin Almanya'nın işine gelir. Ne var ki tüm Avrupa'daki emekçi kitlelere örnek olacak bir devrimci Fransa, yalnız Fransız burjuvazisinin değil, Alman ve tüm kıta burjuvazisinin de hiç istemediği bir durumdur. İşçi, burjuvazi, kendisi için tehlike olan devrimci durumun doğmasını için; Avrupa'nın devrimci doğrultuya girmemesi için, gerekirse tüm ekonomik ve askeri gücünü kullanmaktan çekinmeyecektir. Fransa, bugünkü eylemleri ezerse grevleri ve eylemleri tüm Fransa'ya yaygın olacaktır; Avrupa burjuvazisi Fransa'daki hareketi ezmeye kalkarsa, eylemleri tüm kıtaya yaygın olacaktır.

Fransa'daki grevler, direnişlerini Avrupa açısından önemi büyüyen; dünya açısından da, Avrupa'daki eylemler uluslararası proletarya hareketini ileri iteceğinden, ya da ileriye çekeceğinden ayrı öneme sahiptir. Avru-

pa'nın ve dünyanın Fransa'daki olayların yakından izlemesi, gelişmelerin dünya çapındaki sonuçlarından ötürüdür. Dünya bu sonuçlardan çeşitli düzeylerden etkilenecektir. Fransız proletaryası, emperyalist ülkelerdeki hareketin başında yürümenini onurunu taşıyor. Fransız proletaryası, kararlı ve kendine güveniyor. Bu güven örgütlü güç olmaktan ve mücadeleyi bir tarihten ileri getiriyor. Kendi örgütlü gücüne güven ve devrimlele dolu bir tarihe sahip olmak Fransız proletaryasını daha da ileriye gitmeye zorlayacaktır. Fransız hükümeti olayların büyümesi için kararından vazgeçerse; bu hem Fransız proletaryası hem de Avrupa proletaryası için bir başarı olacaktır. Çünkü, aynı durumda bulunan diğer işçiler, Fransız kardeşlerini yolunu izleyecektir. Öte yandan ise, Avrupa burjuvazisi bu sonuçları rahatsız olacaktır. Çünkü aynı örneğin kendiliklerinde tekrarlanmasından korkuyorlar. Her iki yönüyle de dünya çapında sonuçlar yaratacaktır.

Fransız Juppe Hükümeti, işçilerin, öğrencilerin isteğini kabul ederse; ne kadar güçsüz bir duruma düşeceğini görecektir; bu durumda kararlarına yapmaya geçiremez. Yuk kararlı olmaya devam ederse, o zaman da, işçiler bu hükümeti kesin olarak yıkacaktır; olayların gelişmesi kesin olarak bu sonucu getirecektir. Sonuç olarak Fransa'da Juppe Hükümeti yanından emin değildir. Bu durum zamanla tüm kıtadaki hükümetlerin başına gelecektir. Çünkü, Avrupa'da olaylar devrimci yönde gelişiyor.

Uluslararası proleter hareketin ilk çıkışını yapan Avrupa proletaryası uzun bir aradan sonra, yeniden hareketin başına geçmeyi başarmalıdır. Komünistlerin, Marx'ın, Engels'in, Rosa'nın anti-faşist direnişçilerin devrimci Avrupası yeniden doğuyor.

Uğur GÜNDÜZ

DEVİRİME ANCAK; TEORİLERİ, SÖYLEMLERİ ve PRATİKLERİ İLE TUTARLI OLANLAR ÖNDERLİK EDEBİLİR

Devrimci bir dönemde en yakın politik görevleri belirlemekle yetinmeyiz. Çünkü, devrimci dönemlerde koordine hareketin en yakın politik görevleri öne çıkar. Devrim, olayların hızlı değişimi, hızlı dönemler ve şiddetli çatışmaların bir an olabilmesi ile öne çıkar.

Bir Almanya'da, İngiltere'de veya 1985'lerin Türkiye'sinde en yakın politik görevler belirlenebilir. Örneğin az çok hangil ve sürekli bir anayasal işleyişin olduğu bir dönemde, "aharın" teşhisi için "ahara" gidilebilir. Peki şu andaki durum nasıl? Reformist-opörtünistler bile, artık parlamenterizm teşhisinin o kadar da gerekli olmadığını kabul etmişler mi? Kitlelerde herjuna partilerden, devletten, dolayısıyla da sistemden bir uzaklaşmanın olduğunu kabul ediyorlar mı?

"... *Parlamentodan umudunu katan işçi sınıfına, parlamentaryer, avaraklığı taşıyanlara karşı olan sondağı ufulan...* (Ablum, Sy: 38)

"... *San yıllarda işçi sınıfı ve emekçilerin eni çağınadığı düzen partilerinden uzaklaşa...* (Ablum, Sy: 38)

"... *programlarından heratlarını pisliklerinden yağmıcıklarına kadar emekçi kitlelerde haklı yağmıcıkların bir öfke, belirsiz bir sondağı hali yaratan düzen partilerden, işçilerin anaystaların tutandıranlar...* (Alıntı, Sy: 41)

"... *Zira san öfke yha politika ve uygulamasıan düzen partilerden nbn genel konularla aynı çizgiyle ayıtlamıştır. Öyleyse ki, içlerinden birinin öfkesinden farklı bir idda ve çözümleriyle ortaya çıkmasının kitleler nezdinde ciddi bir imajınıcağı katmanıştır...* (Kızılbayrak, Sy: 1)

"... *Peşin, hitle etkinliklerini yarıtırma olanaklarından yoksundur...* (Hedef, Sy: 49)

Evet, kitlelerin düzenlenmiş olduğu, farklı kelimelerle de olsa kabul ediyorlar. Öyleyse, temel hedefimiz olan istikrar mücadelesinde; şu anda hangi mücadele araçlarının ve yöntemlerinin temel, asli durumuna geldikini tartışmaktan öte, bu araç ve yöntemlerimizi nasıl geliştireceğimizi tartışmalıyız. Tarihi sorumluluğumuz bir sosyalistlere buna zorunlu kılıyor. Biz Leninistler bunu yapıyoruz. Bizim dışımızdaki sosyalist çevrelerin de yukarıdaki belilemelerinden dolayı yapması gereken bu. Ama, buna karşın, aralarında halen nesnel durum, mücadele araç ve yöntemleriyle ilgili bir yığın tartışma da sürüp gitmekte.

İşçi ve emekçilerin bir görüşü, bir işçiyi işçisi veya Grazi'de, Nürtepe'de olduğu gibi yaşanan işyno girişimlerinin hemen arkasından kaleme alınan yazılarda, yukarıdaki cümlelere benzer bir yığın soy söylemi, ama söylemekten ileri gitmez "sosyalistlerimiz". Evet, bu "sosyalistlerimiz", söylemlerine uygun yeni mücadele araç ve yöntemlerini uygulamaya geçirmiyorlar. Bu ise bize: Biz, bu sul söylemlerin belli bir düşünce tarzının ürünü olmayıp, olayların etkisinde kalarak söylemiş sözler olduğunu gösterdi. Ki; eğer böyle değilse, yani bilinçlice söylemiş ve altı dilu sözler ise bu çevrelerin bu söylemlerine uygun mücadele araçlarından ve dolayısıyla devrimden, vebadan korkar gibi korktuklarını göstermektedir.

Evet, Demokratik Halk Devrimi'nin içinde bulunduğu andaki temel görevleri ve bu görevleri en iyi şekilde nasıl yerine getireceğimizi tartışmalıyız. Aksi durumda olaylar karşısında çaresiz kalır. Peşinden sürüklenir ve her gelişme karşısında sudan çıkmış balığa döndür. '94 yerel seçimlerinde Leninistler dışında hemen hemen bütün

çevrelerin başına bu gelmedi mi? Arslan, Kızılbayrak, Alıntı vb. üç aşığı bey yukarı aynı amaçlarla seçime girmeye uğraşmış ama, DEP'in boykot tavrına yönelmek zorunda kalmasıyla bütün bu çevrelerde boykot koyulması girmemişler miydi? Yukarıda söyledikleri sözlerin gerçek anlamını kavramamış olmaktan veya devrimci durumun varlığını düşünmekten daha vebadan korkar gibi korkmanın sonucu, işçi sınıfının bağımsız iradesini temsil ettiklerini iddia eden bu çevreler, kendi iradelerini DEP'e teslim etmemişler miydi?

Durum böyle olmasa rağmen ve bir çok defa da acı tecrübelerle yaşanmalarına karşın, bugüne kadar tüm reformist-opörtünistler söylemleriyle pratikleri, teorileri ile söylemleri arasında bir uyum gerçekleştirememişlerdir. Bu uyumsuzlukları ortadan kaldıracak bir anlayış geliştirememişlerdir. Böyle bir anlayış, yani teori, söylem ve pratik arasında uygunluk arz eden bir yaklaşım olmadan ise ilkeli bir politika yürütmek olanaksızdır. '94'ün bu yana yaşanan keskin dönemlerde, sosyalistlerimizin içine düştüğü çalkılık ve çaresizlik bunun ispatıdır. Hem.

"... *faşist diktatörlük üfelliğe barışın sondağı nesnel hata? bu.) komisyon üfellerine karşı iç savaş taktikleri kullanılmaktadır...* (Birlik Kongresi Belgeleri, Varyos Yay., Sy: 42)

"... *sınıf hareketi geçiren nesnel zemin ortadan kalmasaydı. Sistemün içinde bulunmuş kız yağmıcıkların sondağıdır...* (Alıntı, Sy: 52)

"... *düzenin hali hazırda içinden çıkamadığı iktisadi kriz, işçiyne emekçilere yönelik 5 Nisan tarihinden yeni saldıran zeminde kalmaktadır...* (Sy: Kızılbayrak, Sy: 1)

diyebilirsiniz, hem de hali on yıl buessinin mücadele yöntem ve araçlarında ısrarlı olacaksınız. Size sormazlar mı benzeri... diye. Acaba hiç düşününüz mü, devlet niye iç savaş taktiklerini uyguluyor diye. "Faşist diktatörlük" her zaman devrimcilere karşı mücadele eder ve bu mücadelesini geçirdi mücadele araç ve biçimleriyle sürdürür. Bu doğru değil mi? Bu doğru olduğuna göre acaba, sizce devlet niye 8-10 yıl önceki mücadele araç ve yöntemlerine

başlamıyor da yeni yöntemler uygulanıyor? Gücümüzün ki, burjuvazi sizden daha iyi sonuç durumun sonuç tahlilini yapabilmekte.

"Sistemün krizi ağırlaşarak sürmektedir" diyor Alnteri. Alnteri bunu 2-3 yıldır hep söylüyor. Kriz ağırlaşıyor, devlet dişe batıyor vs. vs. oluyor ama Alnteri'nin taktiklerinde, güncel politik yaklaşımlarla değişen bir şey yok. Sistemin krizi ağırlaşır, kitleler düzen partilerinden belirgin bir şekilde soğur, her şey olur ama Alnteri'nin taktiklerinde bir değişim olmaz. Gayet istikrarlı ve kararlı bir şekilde, on yıldır kullandıkları mücadele araç ve yöntemlerini kullanmaya devam ederler.

Birşeyler terör yöntemlerinden alınmış gibi korkup kendini uzak tutan Kızılbayrak'ta, yeni 5 Nisan paketlerinden ve kitlelerin burjuva partilerden soğumasından dem vurur, ama durum böyle ise ne yapmak gerekir dediğimizde, biz de, on yıl önceki mücadele araç ve biçimlerini, teşhir faaliyetini yitirmemek gerektiğini anlatır dener.

Kararıma verin. Her şeyden önce ekonomik politik evrimin temel eğilimini göz önüne alarak şu anki nesnel durumu toplumun sallaştığı koşullarda komünistlerin görevlerinin ne olduğunu gözden geçirmek zorundasınız. Ya derinleşen, boyutlanan ve vs. olan bir ikili-sadi krizden, kitlelerin devletin çeşitli kurum ve kuruluşlarından yığılmış soğumasından bahsedemeyiz, yok bunlardan bahsedemeyiz, pratiğinizi, güncel politik yaklaşımlarınızı bu belirlemelere göre yapın. Yani bir tutarlılığı yakalayın.

Reformist-oportunistler "... gözden alındıkta cereyan eden mücadele sürecini gayet iyi tasvir edip açıklayabiliyorlar. Fakat bu mücadele için doğru şartlar ortaya oturma yeteneğinden tamamen yoksundurlar..." (Lenin) Geniş devrimci bir yükseliş olduğu ya da genel bir devrimci yükselişin daha az geniş bir yükselişle geliştiği düşünülürse, belirli bir yükselişin mevcut olduğu bir dönemde; başlamakta olan yükseliş gelişirici, destekleyici ve genişletici şartlar üretmeliyiz. Eğer "içerici sınıf parlamenterci amudunu kestiyse" (Atılım); "herhangi bir çabamın emriyle ortaya çıkan

yeni burjuva partilerini dahi halk gözünde inanılmazlık katmamışsa" (Kızılbayrak); "Rejimin kitle tepkilerini yansıtmaya yeteneğinden yoksunsa," biz de sistemden olan bu kopuşmayı daha da derinleştirmeli, hazırlanmalıyız. Bunun yolu da, kitlelerin gözünü kulağını bağlamaz ve yurtsever adaylar arasında da olsa medise çevirmekten geçmez. Bunun yolu, yığılmanın medise olan duyarlılığını, ayırtmaya olan duyarlılığını, seçim sandığına karşı olan duyarlılığını daha da arttırmaktan geçer.

Kabve toplantısı, seçim mitingi vb. çalışmalar yaparak elde edilecek kazanımlar peşinde yarı, küçük hedefler peşinde koşmak komünistlerin işi olamaz. Komünistler gelişime gözlenmiş ve belirlenmiş hedeflere sahip olma dikkatlerini yoğunlaştırmalıdır. Komünistler temel politik hedefler, yani halkta var olan sistemden kopuşmayı ve silahlanma eğilimini körüklemek, bu potansiyeli Devrimci Ordunun Birliklerinde istihdam etme ve genel silahlı ayaklanmayı gerçekleştirme uğraşısında olmalıdır. Komünistler, önlerine çıkan her fırsatı bu amaçlar uğruna değerlendirmeli ve kullanmalıdır.

Son olarak ise Türkiye ve K. Kürdistan'ın son dönemdeki en önemli gelişime olan, toplumun kutuplaşmasını gerçekleştirmeye çalışmak gerekiyor. Bu kutuplaşma hem de olabildiğince hızlı bir şekilde gerçekleşiyor. Toplum devrim ve karşı devrim cephesi şeklinde kutuplaşır. Aşırı uçların güçlenmesi ise liberal ve sosyal reformist yapıların zayıflaması anlamına gelmektedir. Bu partilerin tarihi görevlerinin tekeli sermaye için kabul edilebilir tavizlerle devrime sekteye uğratılmak olduğu bilinir. Görevlerinin, tekeli sermayenin iktidarı halk tarafından yok edilmeden, kabul edilebilecek tavizlerle halkın işmasını bastırmak olduğu bilinir. Burjuva partilerden daha çok seçime gitmek için çalışan bu partiler, kitleleri seçime sokmaya çalışarak bu tarihi misyonlarını yerine getirmeye çalışıyorlar.

Feki bu görev gerçekleştirilebilir mi? Bu duruma bağlıdır. Eğer toplumdaki çelişkiler birikip bir çaban buş gibi kendini açıkça ortaya koymamışsa bu mümkündür. Ama günümüz koşullarında olduğu gibi toplumun bağında

bulunan birçok çelişki eş zamanlı ortaya çıktığı ve ekonomik kriz zamanı üzerinde yükseldiği dönemlerde, bu mümkün olmaz. Bu yöndeki her girişim halk kitlelerinin şiddet yoluyla bastırılması anlamına gelir. Kitleler şiddet yoluyla bastırılmadan "barışçı anayasal" gelişime sağlanamaz. Bu iyice kavranmalıdır. Yani "toplumsal barış" sağlanmaya yönelik her çaba baya pıderek, çabalaşmalar ise hızla taraftar kaybedecektir. Toplum sorunlarını taviz ve anlaşmalarla değil, keskin ve sert bir tartışmayla çözüme yönelmiş durumda. Sosyal reformist partiler ne kadar uğraşsın uğraşsın; yığınların yeniden yığılmasını parlamentoya çevirmesini sağlayamayacaklardır. Bu da, bu seçimler sayesinde röğlünü ispatlamaya çalışan sosyal reformist partilerin içinde bulunduğumuz sürecin tüm saydığımız bu nedenlerinden dolayı şiddetli bir çatışma dönemi olduğunu görenmeyen bu partilerin hızla tükenmeleri anlamına gelir. Bu durumda komünist parti, toplumda ki bu sallaşmayı hazırladığı, kararlı ve sınıf uzlaşmazlığı temelinde hareket etmelidir.

Devrimin şiddetlendiği bir dönemde, hala sosyalizm propagandası ve sistemin teşhiri gibi genel geçerli şeylerden söz ediliyor. Bu yaptığımız, liberalce konuşmaktan başka nedir? 1991 seçimleri kimilerinin beklediği "barışçı" ve "demokratik" bir dönem değil, iç savaş açtı. Bu savaş, parti ve sınıfların öznel iradelerinden dolayı değil, 1989'dan bu yana yaşanan tüm gelişmelerin bir sonucu olarak doğdu. İçerici kesim seçimde nesnel bir kaçınılmazlıkla bu durumdan çıktı. İç savaş '91'den bu yana bir olgu. Buna karşılık barışçı beklentiler liberalce yalandır; bu savaş, Kürdistan'da karlılıklar, Gazî'de ayaklanmalar, işçi ve emekçilerin büyük gösterileri şeklinde ifadesini buldu. Bu koşullar altında, silahlanmayı ve genel bir silahlı ayaklanmayı örgütlülemeyi; terör yöntemlerine baş vurmaya; halkta burjuva sistemin en önemli aracı olan seçimleri boykot etmeye çağırmanın yapılabilecek bir hareket olarak devrim hareketinin içinde sayılabilir. Bunların dışındaki partiler, liberal partidir.

I. Cevat ÇETİNER

LENİNİST POLİTİKA

Leninist gelecek her ne kadar kökleri 60'lı yılların sonuna kadar uzansa da, bağımsız örgütlü bir güce ancak 90'lı yıllarda kavuştu. O ana kadar içinde bulunduğu yapı içinde sürdürülen yoğun tartışmalar, gerek faşizmin çözülmesi sorununda olsun, gerek yasal parti, devrim stratejileri vb. konularla olsun, leninistlerin artık başarılı bir yapıya ihtiyaç duyduğunu ortaya döktü. Bu kapsamda tartışmalar, leninist kadrolara çok önemli birikimler sağladı. Şimdi yıllar sonra, yasal parti devletin çözülmesi gibi meselelerde firtına koparıldığında, leninistler o eski ülkelerin teladandığını görüyorlar.

Faşizmin çözüldüğüne ilişkin sürdürülen tartışmalar, leninistlerin kendi tavırları ortaya koyması için önemli bir fırsattı. Günümüzde faşizm, diktatörlük isteyen tekelci, istemeyenler arasındaki zıtlığa sıkıştıran bir mantık, ayrıntı ki, faşizmi istemeyen tekelciyi başkısıyla bu faşizmin çözüldüğüne iddia edebilir. Ama leninistler, gerek III. Enternasyonal tartışmalarını, gerekse diyalogik yöntemi temel alarak şunu kestirilebilir ortaya koydular. Faşizm, tekelci kapitalizmin bütün sermaye akışını denetleyebilen en geri kesimdir, proletaryaya ve köçürlü burjuvaziye karşı kurumsallaştırdığı kanlı diktatörlüktür. Proletaryanın öncülüğündeki halkçı güçlerle, tekelci kapitalizmin arasındaki gelişmeleri yoğunlaştırarak faşizm, tabii ki sermaye tarafından değil, halkların mücadelesiyle yitilebilir. Ve bu kurumsallaşmış, başında zıtlıklar taşıyan birlik, zıtlardan birinin diğer kutup üzerine sağladığı üstünlük ile yem ve bir net düşüncüde kurumun farklı kurumu. Demokratik halk iktidarıyla yitildi. Ve yaşam, bu tartışmaların hemen arkasına, 12 Eylül'ün en karanlık dönemlerine rahmet okutacak politikaları gündeme getirince, Leninistleri heledi çıkardı.

Dönemin dışına çıkan tartışmalardan biri, yasal parti konusunda oldu. Faşizmin çözülmesi tezlerinden güç alıyordu bu eğilim. Ayrı bakış koşullarında partinin tasfiyesi anlamına geleceği gibi, savaş sonrası parlamenterden umudunu kesme eğilimine girmiş yığınların

devrimci siyasal eğitimi açısından yanlış ve reformist bir hedef taşıyordu. Gerçekleş koşullarında parlamenter yöntemleri ilke olarak reddetmeyen leninistler, gerek siyasal koşullar, gerekse gelişen devrimci anlamın bu mücadele biçimini geçersizleştirdiğini gösterdi. Akl şimdi yasadışı periliği güçlendirmek, emeliçleri daha fazla yasadışıma çekmek temel öneme sahip olmaştı.

Bu tartışmaların hemen üstüne, faşizmin eli kanlı katilleri, polis müdürleri "Ellerindeki silahları bırakacaklar, yasal çığırta geçecekler" biçimindeki açıklamaları, yasal partinin burjuvaziyi ne kadar öfkütüldüğünü(!) ortaya koydu. Proletaryanın olduğu kadar, burjuvazi de siyasal çığırta sahip sınıftır. Ayrıca, bu çığırta yön verecek danışmanlara, uzmanlara, profesörlere sahip burjuvazi, yasal partiye bu kadar ilgi gösterirken, proletaryaya hiç ilgi göstermedi. Yasal partiler % 1'lik bir oy potansiyeline hile ulaşamadılar, fakat bunun temel bir önemi yok.

Günümüzde gelişip güçlenen silahlı mücadele kapsamında köşeye sıkışan burjuvazinin, yasal partilere bile tahammülü kalmadı. Örgütlenmesi en zayıf partiler bile arka arkaya kapatıldı. PKK'nin verdiği silahlı mücadelenin üstüne yükselen HEP, DEP, HADEP, hedef tahliye haline geldi. Yoğun silahlı mücadelenin verdiği bir ortamda, madina yapılmaya çalışılan yasal partilerde şu eğilim doğdu. Yasal örgütünü kurmak ya da yasalmak isteyenler, önce silahlı mücadeleye karşı tavır geliştirmiyorlar. BSP ile biten yitirilmelerine karşın TKRP, silahlı mücadeleyi yasadışı göstermek zorundaydı. Şimdi aynı yolu TKRP ile Dev-Yol yürüyor.

Leninistler, bu dönem, yasadışı parti ve yasal gelişme yöntemini benimseyerek, yığınlarla devrimci temelde ajitasyon taşımaya devam etti. Yasalile eğitiminin günümüzdeki anlamını teşhir etti. Oportünist kufaların yarattığı, yasal partiyeninde yasadışı çirkin kurumsallaşma, hukuhi bir anlam ifade etmiyordu. Çünkü örgütlenme modeli ile gelişme modeli, iç içe geçmiş. Ve burada, temel alınan emeliçlere bağlı siyasal bi-

linçtir. Yasal parti bir formalite olarak kalır. İç savaşın geliştiği ortamlarda, yasal partinin yaşatılması olanağının ortadan kalkması, bu formalitenin tehlikesini ele veriyor.

Diyalogik mantığa ve leninist ilkelere dayanan bu politikalar, 91 genel ve 94 yerel seçimlerinde farkını bir kez daha ortaya koydu. Somut durumun tam tahliye, 91 yılının grev hareketi açısından en güçlü yön anlatıyordu. Bu gelişme başı başına, emeliçlerin artık burjuvazi partilerinden değil, soluktan bir umut beklemedikleri, çözümünü sokağa gördüklerini tanıtlıyordu. Öte yandan burjuvazi geniş tabanlı bir iç savaş hükümeti hazırlamaktaydı. Bu somut tahliye deşaj sonucu boykot olacağı ebeli, ilginçtir sınıf savaşının varmış olduğu boyutları gösteremeyenler ve sınıflar ilişkisinin somut, doğru, kanıtlanabilir bir tahliye yapamayanlar, sonuç olarak, bağımsız aday çıkarmak ya da SHP'yi desteklemek gibi politikalarda, manibalarının dehabitlerini ortaya dökmeye fırsat buldular. Somut durumun tahliye politikalarına temel alacaklarına, tahliye bir beyin umustığına döndürdüler. Böylece marşiste kavramların onların politikalarındaki lafz niteliğini bir kez daha gördük. Aynı yolu isteyen devrimciler için ise bir trajediydi bu.

Aynı tutum 94 seçimlerinde, bu sefer komediye dönüştü. Leninistler bu seçime hemen boykot tavrıyla yaklaşırlar. Seçimlere bağımsız aday bulmaya çalışılan tüm devrimci çareler, UKH'nin boykot tavrı karşısında tüm politik tahliyelerini bir anda unutup, boykot tavrını desteklediler. Destek bir iki gün içinde boykot tavrını gerektirecek mazeretler değişikliker olduğu bahanesini uydurmak da akıldarına gelmişti. Değişen tek şey ise UKH'nin boykot tavrını ağırlaması oldu. Aslında bu örnek, oportünizmin kendi politikasını hangi temele dayandığını bir kez daha ele verdi. Bu güce tepinme temeldir, güç karşısında bağımsız politika beklemeye kofeteliğidir. Oysaki yığınlar güçlü de olsa tutarsız bir çığırta değil, güçlü bir grup tarafından yürütülse de devrimci politikalarla kazanılır. Leninistler yalnız da kal-

bir, bu politik çığırtıyı terk etmediler. Önemli olan, ne olursa olsun güç toplanmak değil, yığınları devrimci siyasal eğilim çizgisinde kazanmaktır. Bu çoğu zaman ve yerde yalnız kalmayı göze almak demektir.

Leninistler, Kürdistan savaşlarında da aynı yalınlığı yaşamışlardır. Temeltek ve sosyalist bir politikaya dayanmayan, küçük burjuva hitranist dârgulara seslenen "Savaşa Hayır" sloganını reddettiler. "Gerçek düşman içerisinde" dediler, savaşa karşı devrimci iç savaş ajitesyonunu yürütürken, karşılarında en çok, hitranist duyulanları okuyucu oportünizmi buldular. Savaşın yarattığı felaketleri önlemek değil, savaşı ortaya çıkaran maddi temelli hedeflediler. Savaş bu temel üzerinde yükselen politikaların devamıydı çünkü. Bu markete belirlenmeyi unutanlar için savaş, insanlara felaket getiren bir olaydı sadece. Bataklıkla değil, siviliteyle uğraşmak. O dönem neredeyse tek doğru politikayı savunan leninistlerdi, aynı zamanda ilk politik çığırtılarını okuyordu, farklarını ortaya koyuşları oldu.

Bu tutumdan bir kaç yıl sonra, "Ezeli Savaşa Hayır" diyenlere de aynı inatçılıkla cevap verildi. Kürdistan'da sürdürülen ve 91'den itibaren tüm standartları yaratan iç savaşta karşı tarafın aynı burjuva hitranist söylemleride ortaya çıktı. Ama bu savaş «kürt» denerek üzerinden atılacak bir savaş değildi. Bu, bir yanda Kürt halkı, öte yanda sömürgeci devrimci savaşıydı. Bir yanda işçi, öte yanda emekçiler; devrim ile karşı devrim savaşıydı. Emekçiler için devrimci, burjuvazi için ölümlü kalın savaşıydı. Başın savunucuları burjuva egemenliğin devamını istediklerinin farkında bile değiller. Orada da henüz bir savaş olduğunu kabul etmeyen ya da sadece URG'nin sürdürdüğü savaş ile sınırlı dirençler ise, gözleri ile gördüklerini anlamak konusundaki kabiliyetsizliklerini bir kez daha sergilediler. (Doğrusu sorunun artık görünmesi değil, açığı devrimden kaçıştı). Düşünün ki, hem ekonomik hem de siyasal açıdan birbirini içine giymiş, aynı politik merkez tarafından yönetilen ve aynı sınıf savaşımından etkilenen iki ülkenin birinde savaş çıkıyor ve bombaların patladığı mesela yüz kilometre uzakta, örneğin, Adana'da savaş yolları deniyor. Böyle-

ce herkes ip cambaz olur ama diyalektikçi olmaz sözünü bir kez daha doğru buldular. Sadece bombaların patladığı yerde savaş görülenlerin barış sloganlarına sarılmaları tesadüf değildir. Çünkü savaş gerçeğini tüm diğer siyasal bağlantılardan koparan, onu patlayan silahlara indirgeyen bir mantığın eseriydi bu politika. Diyalektikçi unutmak aynı zamanda devrimci pratiği de unutmaktır.

Türkiye'de özellikle 71 silahlı çıkışının yenilgisinden sonra, silahlı savaşıma ve onun biçimlerine karşı propagandaya geçen odaklar çıktı. Herta politik verilişini bu karşı çıkışa dayandırmaktan çekinmeyenler, 71 ve 12 Eylül yenilgilerini kendilerine kalkan yaptılar. Bir çok parti silahlı mücadeleyi görsel keşif haline getirdi. 1984'ten bu yana bu damarı zorlayan URG uzun süre görmeden gelindi. Ne var ki, eğer bir politik biçim, yığınların bilinç düzeyi ile örtüşüyorsa, hiç bir sessizlik komplosu, onun güç kazanmasını engelleyemez. Neticede 1990 yılı, ulusal temelde gelişen silahlı savaşın yığın gösterileriyle buluştuğu yıl oldu. Ama bu sefer de, Kürdistan'daki ulusal basının fazla oluşu ve bu silahlı başkaldırının istenai olduğu bahanesi uydurdu. Tüm çaba silahlı mücadelelerin toplumların yaşamındaki yeri ve önemini bulandırmaktı.

İlk beğimsizlik çöküşten devrimci durum tahlilleri üzerine oturtan leninistler bu durumun her an bir iç savaşa evrilebileceğini hesaba katmışlardı. Bu nedenle önelere itildikleri silahlı hedefini koydular. İktidarı elebilecek silahlı gücü oluşturmak temel çığı haline geldi ve bir çok siyasal silahlı hareketi gerçekleştirdi. Nasıl ki iç savaş toplumun iki zıt kısmının birbirlerine karşı girişimleri her mevzi ve sokakla devam eden silahlı savaşla belirlenmez ise, genel silahlı hareketin politikası da, herkesin silahlılaşmaya gerçekten başladığı tespitine dayanıyordu. Genel silahlılaşma, siyasal ortamın geliştiğidir (çığı) bir eğilim olarak toplumda yavaş yavaş güç kazanmaya başladığı tespit edilince, leninistler için silahlı mücadele genel silahlı aykırılığa hazırlık çağrısı sananı gelmişti. Yığınlar ve içi sınıfın en militan kısmı silahlılaşmaya şimdiden hazırdır. Gebze ve Aras Kargo dengesizli bu eğilimi

özge çıkartan yığın pratiği buldular. Silahlılaşmanın görece kolay olduğu Kürdistan'da bu eğilim reddedilmez bir gerçek ilgi olarak karşımıza çıkar.

Leninistlerin politik şartlarından biri de Mücadele Birliği perspektifidir. Türk ve Kürt halkının aynı savaşı birleşik devrimci güçleri olduğunu belirten bu politika, diyalektikçi anlayamayanların kabul etmekte güçlük çektikleri bir gerçektir. Zaten yaşam bu inancı gerçekliği her geçen gün daha fazla onu reddedenlerin gözüne sokuyor. Kimileri Kürt halkının bir ulus, Kürdistan'ın da ayrı bir ülke olduğu gerçeğini unutup ve siyasette sosyal sömürgeci saplanmaktan kurtulamıyorlardı. Kimileri de ulus ve ülke gerçeğini mutlaklaştırıp, gerçek siyasal süreçlerin tersine kürek çalmaya çalışıyor. Kürt emekçilerinin farklı sendika ve derneklerde örgütlenmesini savunmadılar çıktı. Oysa ki, yaşam bu iki ulusu aynı politik süreçte bir araya getiriyordu. Öyleyse Kürdistan devrimci ile Türkiye devrimci, farklıdır taşınır ama aynı siyasal sürecin eseri olan birleşik hareketlerdir. Bu siyasal gerçeklik, sömürge tezi ve aynı bir devrim sürecini savunmanın kafaletirini hep duvarlara çarptıklarını getirdi. Ulusal kurtuluşçular devrimlerinin Türkiye devrimciyle bağlarını ortaya koyup, yığınlarını Kürdistan'ın diğer parçalarına değil de Türkiye'ye çevirmeye başladıklarından itibaren, sömürge tezi iflas etti. Aynı örgüt ve aynı mücadeleyi savunmak artık o kadar kolay değil. Böylece leninistler, genel ilkelere sığınarak kalmadan, farklı siyasal süreçlerin içinden genel ilkelere özenle öne çıkartarak tek devrimci politika olan mücadele birliğini ortaya koyabildiler.

Sonuç olarak şu söylenebilir. Atmanın dört ayağını birden sallamak, böylece leninistlere devrimin safesini getirecekti, bunlardan birini leninistler çoktan garantilemiş bulunuyorlar. Diyalektikçi anlamak ve politikaya uyarılabilmek. Bu temel öncüdür ve bu yüzden gelecek günleri leninist devrimci günler olacak bir kehanet değildir. Gelecek ne olursa olsun bu politikaları yaşamaya geçirmek kararlılığında ve alaklılığında olmaları gerekir.

Setmay BERDAN

PANEL

24 ARALIK ve İKİ SEÇENEK

10 Aralık 1995 Pazar günü, Genç Ekin Sanat Merkezi'nde yapılan panele SİP, HADEP, MBP (Mücadele Birliği Platformu) temsilcilerinin çağrısı olmasına karşın HADEP temsilcisinin cenazeleri olması nedeniyle katılmadığı toplantıda SİP ve MBP temsilcileri 24 Aralık Seçimleri üzerine iki ayrı seçeneği tartıştılar.

Devrimci Emek dergisi olarak izlediğimiz paneli kısa olarak sunuyoruz.

Panel Yöneticisi : Türkiye'deki sözcümüne parlamenter sistemi daha önce yapılan seçimlerde beş yıllık yönetme süresi istemiş ama bu süreyi doldurmadan yeni bir seçim gündeme getirmiştir. Ekonomi tam bir çöküş içinde, katliamlarla, gözaltılarla, işten atmalarla, sendikasılaşma politikalarıyla emekçiler tam olarak ezilmiş ve bununla da yönetemez hale gelmiştir. Bu tökenişi daldurabilme çabası nedeniyle kitleleri yeniden düzene bağlamaya çalışıyorlar. Kan gölüne döndürülen ülkelerimizin, seçim aldurmasıyla üstü kapatılmaya çalışıyor.

Ülkelerimizin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi kriz nedeni ile kendini duyulmuş olan seçimleri siyasi çevreler nasıl değerlendiriyor, onu ortaya koymak amacıyla bu panel düzenleniyor. Bu panel, işçiden, emekçiden yana olduğunu belirttikten çevrelerin ortaya koyduğu iki eğilimin tartışılması olacak. Boykot ve Seçimlere kuhlma tavır... Bu sol siyasi yapıların netleşmiş iki eğilimidir.

SİP Temsilcisi : Diğerleri olmadığı için Blok adına (Emek, Barış, Özgürlük Blok'u) Merkez sağ ve merkez sol partilerin yönetimi ender görülen bir yönetim şeklidir. İlkeyi tek başına yönetebilecek iktidar kurulamamıştır. 80 sonrası kriz derinleşmiş ve atlantılmaz hale gelmiştir. Türkiye krizi aşmak yerine kriz eve bunalımla yaşamaya yolunu seçti. Darbe yapılmadan, bütün partilerin topluma yönelik sıklığını aynı noktada topladılar.

Bürokratların, polis güçlerinin parlamentaya sekulmek istemesi, parlamentonun daha da işlevsiz hale getirilmesi ve devleti denetim altına alma çabasıdır.

Seçimlerden sonra 5 Nisan paketi benzeri uygulanacak, rahatlamaya ça-

lışacaklar. Burjuvazi sığışınca zor aygıtını devreye sokar. Kördalın, Gazı vb. örneği.

Seçimlere giderken görüldüğü üzere topyekün saldırıya karşı emekçilerin hep birlikte karşı koyuşu geçmiştir. Bu seçimlerde de emek güçlerini bir araya getirmek bizim için bir alanaktır.

Seçimler, topyekün karşı saldırının gözdesi olması ne yarayacak ve sol güçler kendisini tahkim edecektir. Emekçiler ve sol güçler bir araya getirilebilir.

Emperyalist dış odaklarla, egemen güçlerinmeye ve onun siyasi temsilcilerinin siyaseti artık iklandi. TC Yeni Dünya düzeninde bir yer kapmak ve Ortadoğu'ya göç alma hesaplarına girer. Ama TC ne bu göce sahip, ne de böyle bir geleneği var. Ayrıca emekçilerin nefesi ansesinde.

Diğer bir sorun da Kürt sorunudur. TC geleneksel ve siyasal kalıpların ötesinde bir politika uygulamıyor. RP'nin birinci parti olarak çıkması işlerine gelmediği için ahlileşirmeye çalışıyor. RP ile birlikte yaşamının zemini hazırlanıyor.

Seçimler ve parlamenter sistem sosyalistler açısından miyadıni doldurmuştur. Nasıl ki, kapitalizm miyadını doldurmuşsa, Parlamentonun miyadını doldurması, onu kullanmayı engellememeli.

Seçimlerden sonra soldırının daha da ortacağ dışlanılirse bu blokun varlığı önemli ve seçimler bunun bağlanca oldu. Emek, barış cephesi seçimlerden sonra katmerleşecek sardınları daha iyi gözdeslemesine yardımcı olacaktır.

İşçi sınıfı, Kürt sorununa ve yaşanan katliamlara karşı duyarsız kaldı. Kürt halkı da işçi sınıfının mücadelesine yabancılaştı. Bu blokla bu yabancı-

laşmayı ortadan kaldırmak mümkün olabilir. HEP'in, DEP'in parlamentoda olmasının ne yararları olduğunu gördük. Bu blok ve seçimler bu alanlardan faydalanmalıdır. Sosyalizm mücadelesinde bu avantajlar birer avcı olmalıdır. Tüm dinamikler (işçi sınıfı, Kürt halkı, devrimciler, aydınlar) aynı yerdedirler. Burjuvazinin zor aygıtlarıyla karşılaştığımızda herkes bir araya gelmektedir. Bunu siyasal alanda blokla ifade etmek istedik.

Seçimlere girmek parlamentoya girmek anlamına gelmiyor.

MBP Temsilcisi : Ben burada ülkelerin içinde bulunduğu ekonomik-siyasal krizden bahsetmeyeceğim. Çünkü henüz panelyöneticisi henüz de SİP temsilcisi bunu ortaya koydu. Burada önemli olan bu döneme denk düşen mücadele araçları ve yöntemleri neler olacaktır.

Amac, sistemi aşmayan, reformları aşmayan bir mücadeleyle sınırlıysa, yasal mücadele normeldir. Sistem dışı değilse araçlar farklıdır.

Türkiye'deki sol aygıtların netleşmesi, iki ayrı tavır ortaya çıkması yararlıdır. Erken genel seçim konusunda iki temel yaklaşım var. Neden, tekefci sermaye seçimlere 1 yıl varken seçimlere gidiyor? Bunun neden ortada. Ekonomik kriz ile birlikte siyasal bir krizin yaşanması emekçilerin çok büyük bir yeksullük yaşadığı dönemde ortam yaklamak, kendini tazelenmek amacıyla seçimleri gündeme getirdi.

Komünistler, sınıf mücadelesinde parlamentoyu mutlaka kullanmışlardır. Kullanmak da gerekir. Komünistler tüm mücadele araçlarını kullanırlar. Bu doğrudur. Parlamento, mücadelenin daha çok barışçı dönemlerinde, kitlelerin uyuklu olduğu bir dönemde kullanılabilir. Parlamento se-

çinlerini 89'da biz de değerlendirek, Çünkü işçi sınıfının ideolojik ve örgütsel olarak bağımsızlaşması gerekiyordu. O dönemde umutlar vardı. SHP büyük bir umut olarak geldi. 89 yerel seçimlerini, işçi sınıfını burjuvaziden bağımsızlaştırmak için bir araç olarak gördük. İşçi sınıfının burjuvaziden ayrışması için kendi sınıfi özünü fark etmesi gerekiyordu. 1991 yılında kurulan DYP-SHP hükümeti bir iç savaş hükümeti olarak kuruldu. 12 Eylül döneminde daha baskıcı bir dönem başlatıldı. SHP-DYP koalisyonu döneminde koalisimler, gözler önünde yapıldı. Artık günlük hale gelen işkence, adam kaçırma, infazlar bize birşeyi göstermeli. Kürdistan'da insanların kitlesel olarak köyerinden göç ettiriliyor, onları insan kat ediyor, tanklar, toplar ve kitle imha silahları kullanılıyor. Bunun adı nedir? Bunu ortaya koymak gerekir. Bunun adı iç savaş'tır. Devrimci durum, iç savaş boyutunda yaşanıyor. Bu süreçte devrimcilerin tavrına olmalıdır? Elbette ki, bu süreçte — devrimci durumun olduğu — parlamento bir araç olamaz. Ve devrimciler seçim oyununa alet olamazlar. Seçimlerde izlenecek tavır seçimlere girmemektir. Seçimlere girmek, düzenden kopmuş emekçi halk yığınlarının önüne umudunu kastığı parlamento hedef olarak koymak, hedef sapırmaktır. Ve bunun adı da reformizmdir.

12 Eylül döneminde bile iktidardaki iç savaş hükümeti dönemindeki kadar insan öldürülmedi. Adalet Bakanının denetiminde kullam yapıldı. Yaşanan (örnekleriyle) bir iç savaştır. Bunun adını kayanmayanlar mücadele araçlarını da doğru kayamazlar. Devrimci durumun iç savaş biçiminde sürdüğü bir dönemde devrimciler parlamento araç olarak kullanamazlar.

91 seçimlerinde Kürt halkı teröre, kıyımlara rağmen ve hiç de özgür olmayan bir ortamda temsilcilerini seçtiler ve parlamentoya girdiler. Ama burjuvazi parlamento onlara kullanılmadı. Ensellerinden tutup, aşağılayarak bir gecede hepsini tutukladı. Sonuç ne oldu? Parlamento bir körsü olarak mı kullanıldı? Uluslararası planda kabul edilen Kürt halkının mücadelesinin etkisiyle oldu. Parlamento araç olmadı.

Silahların konuştuğu bir dönemde kağıttan aydın bahsedanlerin kağıttan atıp yaları olur. Bu da en ufak rüzgarda yıklar.

SHP Temsilcisi : Ekonomik-politik kriz, devrimci durum, iç savaş birbirini domino taşı gibi takip etmek zorunda değildir. Her ülkede farklı yaşanabilir. Devrimci durumla, iç savaş birbirine her zaman tekabül etmez. İç savaş olabilmesi için bir görün, örgütlü bir görün olması gerekir. Türkiye proletaryası bu gücü toparlamış değildir. Ga-

zi'de proletaryanın örgütlü kesimleri tavrı almıyorlar. Biz şu anda derin bir durumu yaşamıyoruz. Bunu yaşayan insanlar sokağa farklı şekilde çıkarlar. Bu nedenle kitlelere farklı politikalarla gitmek gerekir.

Burjuva parlamentodan umudu kalmayanların farklı bir gruba ayverdiğini göstereceğiz. TC'ye bunu kitlelere aykullandırmak göstermek gerekir.

23 milletvekili parlamento kullanılarak Kürt realitesini haykırdılar. Kürdistan ve tüm alanlardaki mücadeleyi parlamentodaki mücadeleyle karşılamak gerekir. SHP'nin programı düzenli sınırlı bir program değildir. Kapitalist sistemi aşar. Devrimci kendi başına illegaldir. Komünistler eğer belli bir mücadele biçimini reddederlerse işçi sınıfını arkadaşan hançerlemiş olurlar. Türkiye solu illegal mücadeleyi fetişleştirir. Bunun dışındakileri reformist, oportünist olarak adlandırır. Seçimlere girmemek komünistleri politikasız kılar.

NBP Temsilcisi : Öncü olmaması devrimci durumun olmadığını göstermez. Emek, Barış, Özgürlük Girişimi, Ahim çevresi vs. sosyal demokrasi oynuyorlar. Illegaliteyi fetişleştiriyorsunuz diyenlerin gök noktası legalizmdir.

Reformcular parlamenter mücadele biçimini başkaca mücadele biçimi olarak görüyor ve parlamento temel alıyor. Genel O'yu amaçna varmanın temel araç olarak değerlendiriyorlar ve yasal parti araçlarıyla yetiniyorlar.

Devrimciler açısından parlamento dışı devrimci mücadele biçimleri temel olma özelliği koruyor. Devrimcilerin mücadele organları Devrimci Komite ve Konseylere, devrimci gösterilere ve diğer devrimci araçlara dayanıyor.

Devrimciler, reformculardan amaçta olduğu gibi ülkelerde, mücadele alanında, mücadele araçlarında ve bütün temel politikalarda aynı yerdedir.

Hedefi: Demokratik Halk Devrimi, Demokratik Halk İktidarı. Bunun için Devrimci Komiteler, Konseyler ve Halk Medisi, halk milileri örgütlenmelidir.

ÇEK-AL

**YAŞASIN
DEVİRİMCİ
TUTSAK AİLELERİNİN
MÜCADELE
BİRLİĞİ**

GÖZALTILAR YENİ ÖLÜMLER OLMASIN!

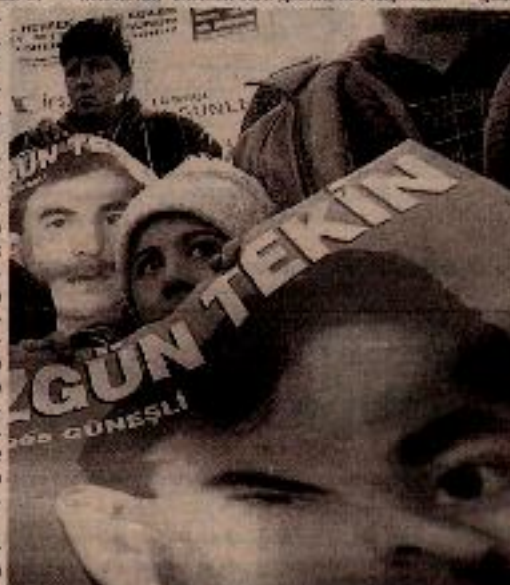
Ahhan Elaoğlu, Hasan Güllüoğlu, Yusuf Eriş, Hüseyin Toraman, Hüsamettin Yaman, Soner Güllü, Ayşel Malkoç, Ferhat Tepe, Rütvan Kırkoç, Keleş Demir, Hasan Ocak, Aygünur Şimşek, Düzgün Tekin, Fehmi Tosun... ve daha niceileri... Sayılan artık bilinemeyen birçok devrimci insan gözaltına alındı, polis tarafından kaçınılı ve kılındıldı. Kırdistan'ın öldüğü aylarca sonra ortaya çıkan Cassefin bulunuşu ve yapılan otopside işkence izlerine rastlandı. Kimisinin cesedi bile henüz bulunabilmiş değil. Kimi cesetleri özellikle başa yakın mesafeden ateş edildiği ortaya çıkmıyor, ense de ve boyun bölgelerinde derinleşen otların modulları, omuzlarda sırt ve boyun etrafı olan bölgelerde ağır yıldırım mermiden oluşan tas ve donu yaralanmaları, modullar kemiklerde zedelenmeler, kalça kemikleri ve ayak bileklerinde sert cisimlerle vurulma sonucu oluşan yaralanmalar, yüzde yumruk darbeleriyle oluşan zedelenmelere rastlanıyor. Ve cesetlerin çoğu kırılmadan diye benzeri döğülerle paketleniyor. İnsanlık dışı uygulamalarla işkencelere alınan devrimciler daha sonra katledilip vask tıbbına, sesz yollara, çalılışlara bırakılıyor. Bir kısmı cesetlerin bir kısmı devletin, bizzat kendisinin haberleri alınmaya bulunuyor. Bir kısmı ise bulunamıyor bile. Birçok gözaltıda belki haber yok ve hiç haber alınmıyor.

Kırdistan'da uzun bir dönemdir oldukça yoğun bir biçimde gözaltına alıp, kaybetme politikası uygulanıyor. Öyle ki Kırdistan'daki kayıpların artık sayısı bile bilinmiyor. Faşist TC, ösel timini, askarını, polisini yok etmeye çalıştığı Kürt ulusunun kışkırtma çabalarına ve güllere insanları çarabarak öldürülüyor. Artık galenmeye bile gerek duyulmadan evlerden, işyerlerinden alını bir biçimde polis tarafından kaçırılan insanlar bir daha geri dönmüyorlar. Kürt ulusunun yıldırım ve kılımlar için devlet hükümeti, tüm toplumun güçlü ölümlerinde kilitleni yapıldığına haklanıyor ve "sizin de sonunuz böyle olur" mesajına veriyor.

Türkiye ve Kırdistan Latin Amerika ülkelerini aramayacak boyutta kayıp ve kılımlara sahne olmaktadır. Ülkelerimizde yaşanan iç savaş faşist devlet devrimcilere karşı en sert ve acımasız yöntemleri kullanmaya itiyor. Devlet cesetlik için, toplumsal muhalefeti bastırma yönünde kapsayıcı saldırılar içindedir ve bu saldırıların bir parçası da gözaltıdır. Kayıp politikasıyla, son dönemle gözaltına alınan her devrimciye yapılan baskı ve tehdit "tutsak seni gözaltında kaybede-

derene yorulmuş ve tehlikelidir. Kayıplar faşist TC'nin son döneminde devrimcilere karşı kullanıldığı ve toplumu susturmaya, köktülmeye yönelik yeni saldırı biçimidir. Güçlü yaşlı anaların Demirel tarafından rahatsızlık çekilip geri gönderilmesi boşuna değildir. Bir dönem oğlunu anıyor kayıp analarına "meseden bilayim oğlunun dağı çıkmadığını" yazıyor usseler de yine devlet yetkilileridir.

Kayıplar karşı güçlü protestoların gerçekleştirilmesi ve toplumun duyarlılığının tat-

noktaları gerçekleştirilmesi için devrimci ailelerin bu konuda cesur ve kararlı olmaları gerekiyor. Arjantin'de Plaza de Mayo analarının meydanlarda yaptıkları gösterilerinde çocuklarını aramalarına Arjantin'deki faşist diktatörlük yeni saldırılarla karşılaştı. Ama buna rağmen Plaza de Mayo anaları çocuklarını aramaktan geri durmadılar, yılmadılar ve bunu yaparken de büyük bir eda oluşturdular. Güçlü bir çökün arzusu yaratıldı. Aynı yoldan giden Kürt ve Türk analarının yürütmesi ve kendine insanlık dışı her birinin tüm devrimci demokrat insanların da bu konuda duyulduğunu ortaya koyması gerekiyor. Ölümlerdeki süreçte gözaltında kayıplar artacaktır. İçinde bulunduğumuz iç savaş ortamının özellikleridir bu. Düğün sen geri ve insanlık dışı yöntemleri kullanacakları devrimcilere karşı.

Bu konuda da yapılması gereken yığınlaşma için vermemek, kararı ve cesurene karşı çıkmak, sesiz kalmamaktır. Kütünlere bulunadan, usandıran, ağır susurlama ortamı bir gün kendilerine geçeceği anlatılmıyız. Devrimci demokrat güçler tüm bir mücadele birliğini sağlayarak, gözaltında kayıplar karşı toplumu harekete geçirmelidir. Devletin gözaltına kaybetme politikalarına karşı güçlü ve kitlesel gösteriler düzenlenmelidir. Yeni gözaltılara yeni ölümler önlenmesi için, gözaltında kayıpların toplum tarafından kilitlenmemesi için gaye bulunmadan harekete geçmeliyiz.

rtz, kime de bizden hesap soramaz" oimüşür. Gerçekten de faşist devletin polisi, askarını, özel timi, kaçırıp kaybetmekte ve hukuki çerçevede onlardan hesap sorulmamaktadır. Çünkü kılımların bizzat devletin kendisi teşkilatıdır. Devletin savası, hakimisi, bakanları, başbakanı ve cumhurbaşkanı buradan habersiz değildir. İy niyetli birkaç yetkili ise zaten ellerinden bir şey gelmediğini söylemeye çalışmaktadır. Bu yüzden kayıpların, kılımların sona ermesini sadece devletin koluk güçleriyle arak görmek son-

Saldırıların Yeni Bahanesi

KURYELİK!

Uzun bir zamandır devlet, cezaevlerine yönelik saldırılarına zemin hazırlamaya çalışıyor. Özellikle İstanbul Sağlıkçılar Cezaevi'ni dağıtmaya yönelik planlar bu düşünceleri doğrular niteliktedir. Buca katliamının ardından kısa zamanda geniş çaplı olarak örgütlenen ve tutsakların taleplerini kabul ettirmesiyle sonlanan açık grev direnişlerinin hemen bitiminde cezaevlerini hedef gösteren ve yapılacak saldırıların hakkı çıkaracak çarpıtılmış haberler kamuoyuna yansıtılmaya başlandı. Cezaevi direnişlerinin kalelerinden biri olan Sağlıkçılar Cezaevi varlığıyla bile burjuvaziyi tedirgin ediyor. Bu rahatsızlık bel hoktaya varmış durumda. Bu nedenle Sağlıkçılar Cezaevi'ne yönelik saldırıların meşru göstermenin çabalarına giriliyor.

Aylar önce, Adalet Bakanlığı'nın "firatları önlemek" gerekçesiyle insani hakların tamamıyla gasp edildiği ve tutsakların birbirleriyle dahi tüm iletişimlerinin koparıldığı tabutluklar gündeme geldi. Direnişler, planları bızcu, şimdiki planlar farklı yöntemlerle uygulanmaya çalışılıyor. Cezaevlerinin "berrak yuvaları" olduğu ve "dışarıyı yönlendirdiği", "devrimci örgütlerin içeriden yönlendiği", "görüşe giden insanların kurye olduğu" türünden haberlere burjuva basında sıkça rastları olduk. Devrimci tutsak yakınları terör örgütlerine destek veriyorlar gerekçesiyle baskı altında tutuluyor, işkencelerden geçiriliyor, faşist burjuva basın boy boy resimlerini yayınlıyor. Hedef gösteriyor. Cezaevlerindeki tutsaklara yönelik her saldırı öncesi, burjuva basın, ten toplumsal mücadelenin dışına çekmeye çalışarak bu hakta yok etmeye çalışsa da bunu başaramayacaktır. 12 Eylül döneminin ardından Diyarbakır Cezaevi'nde devrimci tutsaklar eğitim çalışmaları yapabilmek için gerektiğinde sabaha kadar el yazısıyla yazılmış broşürleri çoğaltmışlardır. Devrimci irade ve yaratıcılık, düşmanın tüm engellerine ve baskılarına rağmen korunmuş ve zorlanmış aşmıştır.

Amaç her zamanki gibi devrimci tutsak yakınlarını yıldırmak, devrimci tutsakları yalnız bırakmak, onları dışındaki dünyadan tecrit ederek, statü-süzleştirmek ve devrimci kimliklerini yok saymaktır. Cezaevleri her devrimci için bir eğitim okulu ve mücadelenin bir başca alanıdır. Hiç bir devrimci cezaevlerini, yapıklarının ve düştükülerinin cezasını çektiği bir yer olarak görmez. Doğal olarak döri duvar arasında da düşünmeye, üretmeye ve devrimci mücadeleye katkıda bulunmaya çalışır. Devrimci mücadeleyle bölünmek ve hangi koşullarda olursa olsun devrimci mücadeleye hizmet etmek her devrimcinin görevi ve hakkıdır. Faşist TC devrimcileri yasal yasınları dahi veremeyerek onları, dışarıda süslenip çıkap, tutsakların direnişlerine destek veren, tüm bu güzel insanlar burjuvazinin oyununa gelmeyecektir. Devletin yalanları, baskıları, işkenceleri hiç bir zaman haklıdan yana olanları yıldıramamıştır, yıldıramayacaktır. Kuryelik yapıyor bahanesiyle yeni saldırıların hazırlığı yapısına bile bunları boşa çıkaracağız.

Devrimci Tutsaklara ve Tutsak Yakınlarına Kalkan Elleri Kıracağız!

MUHBİRLİK TEKLİFLERİ DEVLETİN ACİZLİĞİDİR!

etme önerisi getirilmiş oluyor. Düşmanla işbirliği yapmak, korkak aciz ve kararsız insanın seçeceği bir yoldur. Hiç bir devrimci bu oyuna gelmemelidir. Bizler, düşüncelerimiz uğruna ölümü göze alan insanlarız. Düşman, sesimizi yükselttikçe saldırganlaşacak ve bizi yok etmeye yönelecektir. Bunu bile bile düşüncelerimizi yaymaya, örgütlenmeye ve savaş hazırlıklarımızı tamamlamaya çalışmalıyız. Devrimci mücadele, örgütlü mücadele, zor ama onurlu bir mücadeledir. Bu onuru ölmek pahasına korumamız gerekiyor. Mücadele tarihi, ölmek pahasına onurunu çiğnetmeyen yüzlerce devrimcinin kanıyla yazılmıştır. İdam sehpalarında, kurşuna dizilirken, işkence altında can verirken bile onurunu koruyan devrimciler bizlere örnek olmalıdır. Mücadele, devrim ve sosyalizme olan inancımız uğruna ölümü göze alabileceğimiz kadar değerli ve anlamlıdır bizim için. O zaman düşman üzerimize hangi yöntemle gelirse gelsin, umutları boşa çıkaracaktır. Savaşın şiddetleneceği dönemlerde, işbirliği teklifleri, düzenin acizliğinin ve çaresizliğinin göstergesidir. Her devrimci bu bilançe hareket etmelidir. Ve işbirliği tekliflerine sloganlarla yanıt vermelidir. Devrimci irade, en güçlü fiziksel acılara bile karşı koyabilir. Ölüm ise bizim için basit bir gerçeklik olmalıdır. Uğruna ölümü göze alabilecek kadar çok sevdiğimiz yaşamımızı yitirmek pahasına düşüncelerimizden, inançlarımızdan soyunmamalıyız. Her devrimci muhbirlüğün onurlu bir yaşamdan kopuş olduğunu bilmelidir. Ve her devrimci onurlu bir ölümü, onursuz bir yaşama tercih etmelidir.

Devrimci tutsakların cezaevlerinde yalnız bırakılmayan yakınları, devrimci ve demokrat insanlar da bu baskılara karşı direnmeyi bilmiştir. Yıllarca cezaevleri önünde saatlerce bekleyip, çözülmüden geri gönderiler, çocuklarıyla anadilinde konuşamadığı için sadece bakışlarıyla duygularını anlatmaya çalışan analar, babalar, eşler, cezaevlerindeki sorunlara Devletin yalanları, baskıları, işkenceleri

Son dönemde gözaltına alınan birçok devrimciye işbirliği teklifi yapıyor. İşbirliği teklifi ile inançlı insanlara, düşüncelerinden arınma, kimliklerinden sıyrıma, devrimci mücadeleye ihanet

CEZAEVLERİNDEN

Tekstil-İş Sendikası 2 No'lu şube delegesi olan ve yaklaşık 50 gündür kendisinden haber alınmayan **Düzgün Tekin** için çeşitli eylemler yapıyor. **Düzgün Tekin**'in ağabeyi Gazi Tekin, 30 Kasım 1995'te İHD'de bir basın açıklaması yaparak, kardeşinin sosyalist, olduğunu sendikal alanda mücadele ettiğini bu nedenle de devlet tarafından susturulduğunu söyledi. Gazi Tekin İstanbul Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar'la yaptıkları görüşmelerden de sonuç alamadıklarını ve Taşanlar'ın kendilerini oysladığını belirtti.

İHD Ankara Şube Sekreteri Yıldız Temurtürk'ün de gözaltında kayıplarını, devlet politikası haline geldiğine dikkat çekerek, "Gittikçe kabaaran kayıplar listesine bir isim daha eklenmekle istenmektedir. **Düzgün Tekin**'in gözaltında olduğu yakınlarınınca bilinmesine rağmen, gözaltına alındığı kabul edilmemektedir" dedi.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki DHKP-C, TKP(ML), TİKB, MLKP, DY ve TDKP davası tutsakları adına yapılan basın açıklamasında da "Ayşenur Şimşek'de, Kenan Bilgin'de Hasan Ocnk'da, Rıdvan Karakoç'da olduğu gibi daha bir çok kayıp ve katliamın sorumlusunun devlet olduğunu gördük. Faili meçhul değil, faili devlettir" denildi ve kamuoyu, **Düzgün Tekin** için duyarlı olmaya çağrıldı.

2 Aralık'da Galatasaray Lisesi önünde yapılan kayıplarla ilgili oturma eylemine DISK Genel Başkanı Rıdvan Bulak, DISK'e bağlı şube başkanları ve çok sayıda aydın katıldı. Oturma eylemine katılan İP Başkanı Doğu Perinçek'te daha önce yüzlerce devrimcinin evini polise gösteren ve polisle işbirliği yapan kendisi değilmiş gibi **Düzgün Tekin**'i devletin kaçırdığını ifade eden bir resim taşıdı. Karşı devrimci-ihbarcı Perinçek, suçlular nedeniyle parasız toplamaya çağırırken, gelenekselceğin gö-

zetinde kayıplarla ilgili oturma eylemine de katılmayı ihmal etmedi. Suçlular nedeniyle yapılacak eylemlilerde "destek veriyoruz" maskesiyle meydana çıkabilecek bu ihbarcı, karşı devrimci getireye hak ettiği yanıt verilebilir. Ve devrimci çevreler karşı devrimci Perinçek'in karanlık geçmişini bir kez daha anımsamalı, gerektiğinde devrimci şiddet kullanmadan çekinmemelidirler.

Mardin Kızıltepe'de cezaevi önünden 29 Mart 1995 tarihinde askerler tarafından kapıldığı iddia edilen baba A. Bekir ve Oğulları Kemal ve Zübeyir Birtik ile Zeki Alabalık'tan haber alınmıyor. Olayın tanığı olduğunu belirtten bir genç, olay günü yakınlarının cezaevi önünden askerlerce kaçırıldıklarını gördüğünü söyledi.

Erzurum Cezaevi'nde tutsaklar, ajanlık tekliflerini reddetmeleri üzerine jandarma saldırısıyla karşı karşıya kaldılar... Erzurum Emniyet Müdürünün, Erzurum Cezaevi'nin, Erzurum Adliyesi'nin ve Erzurum Devlet Hastanesinin işbirliği yaptığını belirten tutsak yakınları, buradaki görevlilerin MHP'li olduklarını açıkladılar.

Adıyaman Kapalı Cezaevi'nde 3 Kasım'da başlayan açlık grevi direnişinin 32 maddelik taleplerin kabul edilmesine kadar süreceği bildirildi. Bu arada bazı tutsakların sağlık durumlarının bozulduğu belirtildi.

İHD Adıyaman Şube Başkanı Hamit Toprak İHD Genel Merkezi'ne bir yazı göndererek, Adalet Bakanlığı ve Cezaevleri Genel Müdürlüğü nezdinde girişimlerde bulunulmasını istedi.

4 Aralık 1995 tarihinde, ÇHD İstanbul Şubesi Avrupa Hukukçular Birliği (EAL), İHD İstanbul Şubesi, ve Toplumsal Hukuk Araştırmaları Vakfı'nın birlikte düzenlediği "Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve Türkiye Gerçekliği" başlıklı konferansa ko-

nuşmanlar, Türkiye'de hak ihallerinin çok yoğun olduğuna dikkat çektiler. Türkiye'nin imzaladığı uluslararası sözleşmelerden hiç birine uygun davranmadığını belirttiler.

Batman Barosu ve İHD Batman Şubesi yetkilileri, Kasım ayı başlarında Mardin'in Dargeçit ilçesinde askerlerce gözaltına alınan ve bir daha kendilerinden haber alınmayan 7 kişi hakkında incelemelerde bulunan İnsan Haklarıdan Sorumlu Devlet Bakanlığı Heyeti'nin incelemelerinin yetersiz olduğunu belirttiler. Yetkililer Avrupa'nın insan hakları konusundaki baskısından dolayı beyetin bölgeye göstermelik olarak geldiğini ve suçlular nedeniyle olayı siyasi yaptırım olarak gördüklerini belirttiler.

Tanık safıyla 18 Mart 1985 tarihinde, gözaltına alınan Nurettin Toluk'un cesedi bulundu. Morgda bulunan Toluk'un cesedinde yapılan otopsi sonucu, işkence izlerine rastlandı. Toluk'un oğlu Bülent Toluk, babasının ölümüne kaza süsü verilmiş istendiğini belirterek, "babamın ifadesini almak üzere evden aldılar ve bir daha ondan haber alamadık" dedi. Babasının işkenceyle öldürüldüğünün tespit edildiğini belirten Bülent Toluk, polisli olayın üstünü kapatmaya ve ölüme kaza süsü vermeye çalıştığını belirtti.

Yozgat Cezaevi'nde bulunan DHKP-C, TKP/L, PKK, DHP ve TKP (ML) davası tutsakları, Düzgün Tekin ve Fehmi Tosun'un gözaltına kaybedilmesine karşı kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıldı.

Adıyaman, Konya, Malatya ve Elbistan Cezaevleri'nde bulunan devrimci tutsaklar, idarenin kötü muamelesiyle karşılaştıklarını sağlık grevinde bulunanlarını sağlık durumlarının kötüleştiğini bildirdiler.

Malatya Cezaevi'nde ise PKK tutsağı Saadetin Ergün'ün tedavi edilmemesi nedeniyle bitim tehlikesi altında bulunduğunu söylediler.

AİLELER, UYANIN! HAREKETE GEÇİN! SAVAŞIN!

Yaşamın her alanında, her an azgınca saldırıyor faşizm. Toplumsal muhalefetin yükselmesi ile bu saldırıların şiddeti de artıyor. Fabrikada grevci işçiye, alanlarda memura, cezaevlerinde tutuklulara, okulda öğrenciye saldırıyor. Kapitalizm doğan gereği içine düştüğü ekonomik ve politik bunalıma zor ile kan ile geçiştirmeye çalışıyor. Gün geçmiyor ki, yeni bir saldırı, katliam haberi almayalım. Ama yine her gün yeni direniş haberleri de alıyoruz. Bu iş savaş, devrimle taçlandırmak ancak mücadeleyi yükseltmek ve savaşı saklatmakla mümkündür. Salını ezilen, sömürülen emekçilerin yanında belirsizce bizi ise gözettiler, işkenceler, cezaevleri hatta gözaltında kaybedilmeler beklemektedir. Ve biz tüm bunlara hazırız. Çünkü biliyoruz ki, sonu güzel olan şeylere bedeller ödenerek ulaşılır. Bedel ödemeksizin kazanmak mümkün değildir. Devrim ve sosyalizm mücadelesi de bedeller ödenerek kazanılacaktır. Mücadelenin ön saflarında aktif olarak yer alan devrimciler, aynı zamanda ailenin koruma içgüdüsünden kaynaklanan engellemeleri ile karşılaşurlar. Aileler, çoğunlukla verilen mücadelenin hakkı olduğunu, ama bedelleri gençlerin ödediğini düşünüp "aman yarın başına bir şey gelmesin" diye onları mücadeleden uzaklaştırmaya, geri çekmeye çalışmaktadır. Belli ettiğimiz bedelleri ödemesi hazır olduğu halde ailenin bu söylemleri ile geri çekilmek, yapacak en yanlış şeydir. Ailenin bu tavır yok edilmediği takdirde yapılacak şey geri çekilmek değil, sormu aşmaktır. Ama aileyi bu şekilde konarsa ömek de başımsızcağımız en son yol olmalıdır. Karşılaştığımız bu tavir ailelerimize yanlış yaklaşımlarımızdan ve onların devrimcileştiremememizden kaynaklanmaktadır. Mücadelenin içine alınmayan bir ailenin kendi çocuğunu korumaya kalkması son derece doğaldır. Oysa mücadele ederken bir değil binlerce çocuğu olduğunun bilincinde varacaktır. Mücadele içinde yer alan aileler, üzerlerindeki sömürünün farkına varacak ve kapitalist sistem var oldukça sömürünün son bulmayacağını bilecektir. Ve onlar da bizimle birlikte gözetilme alınacak, tutuklanacaktır. Kısaca bedelleri bizimle birlikte ödeyip, devrim ve sosyalizme mücadelemizde yanımızda olacaklardır.

Devlet bizi terörist, gençliğin verdiği heyecana başkaldıran asi gençler olarak lanse ederken, ailelerimiz için

aynı tanılamayı kullanamayacaktır. Çünkü onlar burjuvazinin tanımına göre uygun, iş gücü sahibi insanlardır. Ve bu tür insanların mücadelesini içinde olması, mücadeleyi sahiplenmesi devleti daha çok rahatsız etmektedir. Açıkçası yıllardır burjuvazinin ailelerimize dayattığı ve artık kafalarda katıplaştığımız zannettiği düşünceler sarılaşmaya başlamış, analar sömürsüzden cendresinden bakıp mücadeleye girmişlerdir. Var olan sömürüye rağmen devletli bir hayatı olan insanların mücadeleye girmesi artık toplumun düzenle bulurunu gerektirir. Faşist saldırılara karşı bir kaç asi(!) gencin değil halkların savaşının göstergesidir. İşte bunu gören devlet aileler üzerindeki baskı politikasını yoğunlaştırmıştır. Bir örnek vererek Çeçenistan için gösteri yapan kadınlara saldıran polis daha sonra yaptığı açıklamada özer dileyip, rahatsızlığınu söylemiştir. "Biz siz tutsak ailesi zannettik" Ve daha bunun gibi bir çok örnek vardır. Evlatları açlık grevinde, ölüm sınırında olan analar gövdesine alınmış veya sadece çocuğu devrimci olduğu için gövdesine alınıp işkence görmüş hatta tutuklanmışlardır.

Kürdistan'da bu durum daha da yoğun olarak yaşanmaktadır. Kürt halk hareketi gelişmeye başladığı ilk yıllarda genç insanların omuzlarında yüklenmekteyken, bugün 7 den 70'e hitün bir halk ayaklanmıştır. Bu savaşın ailelerin katliamıyla güçlenmiş, imne kazanmıştır. Orada yaşayan aileler üzerindeki baskı daha da şiddetlenmiş ve acımsızlaşmıştır. Zorunlu güc, toprak işkencelerden geçirmeler, ve toprak katliamlar, artık toplumun temelinde kadar inen mücadele ruhunun yitirilmesini amaçlayan çaresiz saldırılardan başka bir şey değildir.

Ülkemizde 12 Eylül faşizminin yaşadığı dönem, insan hakları ihlallerinin en yoğun olduğu, cezaevlerinde insanlık dışı uygulamaların had safhaya ulaştığı gündür. Bu yıllarda kendisi de bir devrimci tutsağın ablası olan Didar Abla (Didar Şensoy) mücadeleye girmesi gerektiğini anlamış ve bunu yapmakla kalmayıp diğer tutsak ailelerini de mücadeleye kazandırmıştır. Bu şekilde, yenilgi yıllarında faşizme karşı koyuşlar başlamış ve aileler mücadeleleri ile faşizme geri adım atmayan unsurları başında yer almışlardır. Didar Abla ise yine bir cylem arasında, meclisin kapısı önünde kalp krizi geçirecek

devrim savaşçılarına arasında adım yazdırmıştır. Bu, ailelerimizin mücadeleye sahip çıktığında nasıl kararlı ve inatla, kavgayı sonuna kadar götüreceklerini göstermektedir.

Ailelerimiz emekçi halkların mücadelesi için potansiyel bir güçtür. Önemli olan bu güçlü devrim savaflarını kazanmaktır. Savaşlar arasındaki gelişmelerin iyice açığa çıktığı, yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istemediği, yönetenlerin ise yönetemediği günleri yaşıyoruz. Faşist devlet sıcak militarist güçleri ile yönetebiliyor. En küçük hak arama talebi militarist güçlerin zoruyla karşılaşını buluyor. Böylesi bir dönemde acil görevimiz en yakınımızdan başlayarak tüm emekçi insanları devrim mücadelesine katmaktır. Mücadele gün geçtikçe yükseliyor. Bizler de ailelerimizin bu mücadeleye yeni bir kan, imne katacağının bilinciyle hareket etmeliyiz. Ailelerimizin emekçi halkların devrim ve sosyalizm mücadelesine sahip çıkmasını sağlamalıyız. Çünkü daha önce de belirttiğimiz gibi devlet ailelerimizden daha çok korkuyor. Ailelere sahiplendikleri mücadeleyi sonuna kadar götürüyorlar. Onlar bizim için yalnız ana, baba, kardeş olarak kalmayıp yoldaşımız da olmalı. Devrimin enkusunu onlarla birlikte paylaşabilmek ve gelecek güzel günleri birlikte yaşayabilmek için boğtünden birlikte mücadele etmeli mücadele birliği şarttır bu alanda da hayata geçirmeliyiz.

TÜM OKURLARIMIZIN DİKKATİNE!

Daha önce yayınlamış olduğumuz Hesap Numarasında değişiklik yapılmıştır. Bundan sonra aşağıda yazılan hesap numarası geçerli olacaktır. Başlıkların bu hesap numarasına yatırılmasını rica ediyoruz.

Ümit Onursal ÖZAT
İş Bankası Sirkeci Şubesi
Hesap No:
1047 30000 627418

LİSELİ GENÇLİK MÜCADELESİNDE REFORMİST BİR PLATFORM

İDLB

Öğrenci gençliğe yönelik yeni bir faşist saldırı dalgasının işaretleri her geçen gün daha belir-

gin olarak ortaya çıkıyor. Bu saldırı dalgası, yaygınlık açısından, üniversitelerden liselere hatta ortaokullara kadar uzanmaktadır. Dahası, geçmiş yıllarda, çoğunlukla İstanbul, Ankara, İzmir gibi büyük şehirlerde görülen saldırılar, bu yıl Mersin, Zonguldak, Edirne vb. illere kadar yayılmıştır. Saldırıların bir temel özelliği daha, polis-jandarma-MİP'li faşist üçlüsünün çok aşık bir işbirliği temelinde ve okul yönetimlerimizin desteğinde gelişiyor, olmaktadır.

Bu son özellikten söz etmemizin nedeni, bunun yeni bir olgu olmamasından ileri gelmiyor. Aksine, karşı-devrimin farklı güçleri arasındaki bu işbirliği geçmiş yıllara dayanamaktadır. Ama, bu denli açık belirsizlik ve kaba çizgilerle ortaya çıkması bu döneme özgüdür. Bu, ölümlüdeki süreçte, topluma sürmekte olan sınıf mücadelesinin sertleşmesine paralel olarak, ilericidevrimci öğrenci gençlik kesimine yönelik faşist saldırıların artacağı ve daha sistematik, daha sert ve acımasız olacaktır anlamını taşımaktadır.

Biz bu saptamayı yaparken neyi amaçlıyoruz ve devrimci öğrenci gençliğin ölümlüdeki süreçte karşılaşılabileceği duruma şimdiden işaret edenin mücadelesini açısından önemi nedir? Öncelikle şunu belirtelim ki, devlet güçleri ve sivil faşist hareketin ortak saldırılarının artacağını söylememizin nedeni kesinlikle reformist solun yapacağı gibi karamsarlık yaymak ve yalınlık havası yaratmak değildir. Esasında, özel olarak ilericidevrimci gençliği bekleyen gelişmelerin içeriğine ilişkin yapılmış saptamalarla henüz şeyleri reformist solda da görmek mümkün. Ama onlar, yani reformist sol, geleceğe ilişkin bu öngörüyü sol-sosyalist kavramlarla henüz bir karamsarlık ve yalınlık yaymak için yapıyorlar. Saldırıların artmakta olduğuna işaret edenler ve savaşı-sömürük bir şekilde burjuvaziden, yani saldırıların temel kaynağından merhamet dilerler. Açıkça ifade etmeseler de yayınlarda kullandıkları dil ve devrimci öğrenci gençliğin önüne koydukları görevler bu söylediklerimizi kamütyer. "Faşist saldırılar artıyor", "faşistler saldırıyor" edebiyatının ardında yatan temel yaklaşım bu-

dur. Leninistler ise, aynı olguya somut bir gelişmeye işaret etmek ve o gelişme karşısında somut devrimci görevlerini saptamak için dikkat çekerler. Zira, proletarya partisinin ileri ideolojisiyle donatılmış Leninistler bilirler ki, nasıl ki, "burjuvazi, bir yoldan devletine bazı işlerin kötü niyetli beşvaplari sonucu değil, bir taslatma sonucu da değil, ama kendi öz durumunun temel çelişkisi yüzünden geçer"se (Lenin) hukuklu faşist saldırılar da kişilerin ya da faşist partilerin kötü niyetlerinden kaynaklanan hesapları sonucu değil, ama burjuvazinin kendi öz durumunun, yani kapitalist sistemin derin ekonomik, sosyal ve siyasal bunalımının bir sonucudur. Öyleyse, burada yapılacak şey, burjuvaziden ve onun devletinden merhamet dilenmek anlamına gelecek bir "saldırıya, lüksizliğe uğruşmaya" edebiyatı yapmak değil, bu saldırıların gerçek kaynağını ilericidevrimci gençliğe göstererek, gençliğe sınıf savaşımının bu cephesini kazanacak bilinçli, örgütsel yapılı ve mücadele araçlarını kazandırmaktır. Gerçekte, reformist sol, gençlik içinde karamsarlık ve yalınlık havası yayacak hiçbir gerekçeye de sahip değildir. Çünkü, her şey bir yana, yetmişli yıllar, devrimci gençliğin geneli bilinç ve araçlara sahip olduğunda nasıl da gözü pek bir mücadele verdiğine ve faşist saldırıların püskürtülmesine tanıklık ettiğine.

Demek ki, Leninistler, sınıf mücadelesinin sertleşmesine paralel olarak ilericidevrimci öğrenci gençliğe yönelik saldırıların artacağını tespit ederken huna, sosyal-reformist akımlardan bambaşka amaçlarla pasifler. Bu amaçları başında, doğru mücadele çizgisinin saptanması ve bu çizginin yaşama geçmesini sağlayacak araç ve örgütlerin seçimini yapmak gelmektedir. Kültür halkına ve topluma emekçi gençliklerine olduğu gibi, toplumun bu kesiminden yana, yani çalışanlardan yana saf tutan öğrenci gençliğe yönelik devlet saldırılarının, faşist kadimlerin durmasını dilemek ya da istemek sınıf mücadelesinden bir şey anlamayan, onun kaçınılmazlığını kavrayamayan liberal aydınların, burjuva ve sosyalist pasifistlerin işidir. Bu pasifistler takı-

mı, yani Lenin'in deyişiyle, "sosyal vaizler" ve oportünistler geleceğin hangisi sosyalizminin ha-

yallerini kurmaya her zaman hazırdırlar. Hatta onlar, çalışan sınıfların ve proletaryanın bir devrimini "teorik olarak" kabul etmeye de hazırdırlar. Ancak bunun birlece insanın yaşamına mal olacak çetin bir iç savaş sonucu gerçekleşeceğini kabule yanaşmazlar, gökten düşmesini beklerler. Leninistler, ise, sert ve acımasız bir savaşın kendilerini beklediğini yığınlara anlatılmak üzere bir an bile geri durmazlar ve onları, yani yığınları bu sert, acımasız ama bir o kadar da kaçınılmaz olan savaşa, bilinç, psikolojik, örgütsel olarak hazırlamayı temel görev olarak önelelerine koyarlar. Leninistlerin öğrenci gençliğe yaklaşımını da bu marksist çerçevede içinde kendi ifadesini bulur. Öyleyse, mademki, devletin sivil faşistlerle birlik halinde öğrenci gençliğe saldırıları kaçınılmaz biçimde artarak sürülecek, o halde yapmamız gereken şey bu savaşı kazanmak için her türlü hazırlığı ve önemi zaman geçirmeden almaktır.

Her mücadele kendine uygun örgüt biçimleri ve araçlarını gerektirir, onlarla yürütülür. Bu, işin temel kuralıdır. Öğrenci gençliğin faşizme karşı mücadelesi de kendi örgüt biçimlerini ve araçlarını gerektirir. Kavramın sertleşeceği ve faşist saldırıların artacağı doğrudur. Çünkü, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da son birkaç yıldır sert ve acımasız bir iç savaş sürmektedir. Devrim bir ikisat ve politik kriz içerisinde bulunan Türk burjuvazisi, toplumu egemenliği altında tutmak için kendi gerici burjuva iç savaşını çökmeye başlamıştır. Başta Kürt halkı olmak üzere içi sızılı, emekçi halk ve ilericidevrimci gençliğe karşı acımasız bir savaş açtığı artık herkesin malumudur. Öğrenci gençliğin bu savaşın dışında kalması faşizmin hasrı ve saldırılarından payını almaması düşünülemez. Öğrenci gençliğe yönelik saldırıların son buç yıldı giderek sıklıkla pasifistlerle ve liseleli gençliği de kapsayacak biçimde artması basit ama şaşmaz bir göstergedir. Bu olgu, iç savaşın ürünü, gereğidir. Öyleyse, yapılacak şey, "bazı koşullarda sınıf savaşımının kaçınılmaz devrimi, gelişmesi ve şiddetlenmesi"ni (Lenin) ifade eden iç savaşın bu cephesini kazanmak için temel gö-

revleri, temel hazırlıkları yerine getirmek, propaganda ve ajitasyonumuzu bu temele oturtmaktır. Devrimci dönemlerde, sadece savaş kazanmak için değil, devrimci olarak kalabilmek için de devrimin temel görevlerini öne çıkartmak, propoganda, ajitasyon ve bilinçlendirme faaliyetini bu eksenle oturtmak son derece önemlidir.

Öyleyse, içinde bulunduğumuz devrimci koşullarda, iç savaş koşullarında serleşecek olan kavgaı kazanmak ve artacak olan faşist saldırıları geri püskürtmek; ama sadece geri püskürtmek için değil, faşistleri kesin bir bozguna uğratmak için de hangi temel görevleri, hangi örgüt biçimlerini ve mücadele araçlarını öne çıkarmalıyız? Öğrenci gençlik çerçevesinde faaliyet gösteren leninist gençler, bu soruya yanıt çerçevesinde, milis örgütlenmesinin, öğrenci gençliğin silahlanmasının ve bu çerçevede militan bir mücadele sürdürmenin yaşamsal öncülünce uzun süredir işaret ediyorlar. Biliyoruz ki, faşizmin anlayacağı tek dil, devrimci amaçlara bağlanmış devrimci şiddettir. İster dünya komünist hareketi tarihi olsun, ister Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın yakın tarihi olsun, isterse de günümüzün deneyleri olsun, bütün bunlar bize göstermiştir ki, faşizme karşı temel mücadele biçimi silahlı zordur. Bütün diğer mücadele biçimlerinin buna hizmet etmesi koşulunda, eihene, faşizme karşı mücadele de çeşitli biçimleri içerir, gerektirir. Ama, faşizme karşı başarılı mücadele mücadele edilebileceğini düşünmek büyük bir yanılgıdır. Kendiliğinden anlaşılacağı gibi, silahlı mücadele, her şeyden önce silahlanmayı gerektirir. Silahlanmayı örgütmeden, devrimci öğrenci gençliği silahlanmaya teşvik etmeden silahlı mücadeleden, faşizme karşı devrimci şiddetten söz etmek en utanmazından bir ikizlülük olacaktır. Ama, iç bunlarla bitmiyor. Silahlı mücadele, aynı zamanda kendine uygun örgüt biçimlerini de zorunlu kalar. Okullardaki sivil faşistlere, muhbir ve işbirlikçilere karşı, polis ve jandarmaya karşı devrimci zorunlu yaşama geçirmek legal örgüt biçimleriyle söz konusu bile edilemez. Devrimci öğrenciler, karşı-devrimin okullardaki bu temsilcilerine karşı zorlu ve dişe diş bir mücadele yürütmek için yasa-dışı örgüt biçimlerine dayanmak, onları oluşturmak ve öne çıkarmak zorundalar. Bu noktada, ister milis örgütlenmesi, ister başka yasa-dışı örgüt biçim-

leri olsun temel önem kazanır. Kavganın serleştiği, faşist saldırıların arttığı bir dönemde öne çıkarılması gereken görev ve hazırlıklar bunlardır. Dergimizin daha önceki sayılarında öğrenci gençliğin silahlanması, milis ve konsey örgütlenmesi üzerine durduğumuz için şimdi tekrar ve detaylarıyla birlikte ele almayı gerekli görmüyoruz. Fakat, bir kez daha vurgulanmak gerekirse, devrimci dönemlerde kavganın serleştiği ve faşist saldırıların arttığı koşullarda devrimci olarak kalabilmek için bu görevleri öne almak ve mücadelesinin diğer tüm biçimlerini buna bağlamak gerekmektedir. Okurun rahatça gözlemleyebileceği gibi, leninist gençlik, dergimizin sayfalarında olsun, başka yerlerde olsun, propoganda ve ajitasyonunu bu eksen etrafında yapmakta, pratik hazırlıklarında bu görevleri temel almaktadır.

BİR ÖRNEK:

PASİFİZMİN, YASALCILIĞIN PLATFORMU İDLB

Son bir-iki yıldır, sınıf mücadelesindeki serleşmeye paralel olarak liselerde de kavganın serleştiği, polis-sivil faşist idare işbirliğinin devrimci öğrencilere karşı çok açık biçimlerle sürdürüldüğü biliniyor. Polis ve idarenin desteğindeki sivil faşistler, ileri-devrimci öğrencilere karşı silahlı-silahsız saldırılar düzenliyor, bunun için en ulak bir bahaneyi kâçırmıyorlar. Lâmpen gençleri uyuşturucu, komar vb. yöntemlerle, silah ve para sağlayarak yarıları çeken faşistler, liseli gençlik üzerinde tam bir terör havası estirmeye çalışıyorlar. Bu çabanın amacı bellidir: Faşist terör yoluyla liseli öğrenci gençliği yıldırmak, pasifize etmek, devrimci öğrencileri ortadan kaldırmak, örgütlenmeleri dağıtmak; güc gösterisi vb. yollarla sızılı gençleri etkileyip safılarına çekmektir. Tüm bu planları bozmanın, faşist saldırıları boşa çıkarmanın yolu bellidir: Faşist terörü etkisizleştirmek, faşist örgütlenmeyi dağıtmak ve faşistlerin etkisini kırmak. Şüphesiz, bu amacı gerçekleştirebilmek için, liselerde de faşizmin antladığı dilden konuşmak gerekir. Bunun ne anlama geldiği açıktır. Liselerde de milis örgütlenmesini, yasa-dışı örgütlenmeyi temel almak ve bu temel üzerinde sivil faşistlere, faşist idareye ve polise karşı devrimci zorunlu yaşama geçirmek gerekir. Kavganın serleştiğinden ve faşist saldırıların arttığından söz eden kişi ya da örgüt, devrimci olarak kabul ediyor ya da devrimci-

adına layık biçimde davranmak istiyor-sa propoganda, ajitasyon ve pratik mücadelesini işte böyle sürdürmek zorundadır.

İşte bu koşullarda, devrimci olma iddiasındaki İDLB'nin 1. Kongre hazırlığı çerçevesindeki bir basın açıklaması yaptığını, bu açıklamada, Kongre'de ele alacakları temel soruların açıkladığını Atılım gazetesinin 60 sayısındaki bir haberdan öğreniyoruz. Atılım'da yazılığımıza göre İDLB, "Paralar savaşa değil, eğitime, Parah eğitime hayır, Polis-idare, işbirliğine son, LÖB'ler yasallaşsın" vb. talepleri temel alan 1. Kongre'siyle "bir adım daha ileri" gidecektir. Sadece bu talepler bile, İDLB'nin ve onun kapsadığı anlayışların nasıl bir reformizm, pasifizm içinde olduğunu anlatmaya yetiyor. İDLB, en ilen platformu olan Kongre'de en ileri istem olarak LÖB'lerin yasallaşmasını, parah eğitime son verilmesini vb. savunuyor. Bu istemlerde devrimci ajitasyonu, devrimci propogandanın zerrisi yoktur. Kavganın serleştiğinden, faşist saldırıların arttığından söz eden İDLB, bu kavganın nasıl kazanılacağına, saldırıların nasıl püskürtüleceğine, faşizme karşı nasıl mücadele edileceğine dair tek söz bile etmemektedir. Varsa yoksa derdleri LÖB'lerin yasallaşmasıdır. Faşist saldırılar, polis-idare terörü altındaki liseli gençliğe İDLB'nin önerisi işte budur. Liseli devrimci-ileri öğrenciler kurşunlanır, ya da bıçaklanırken, en ufak hak arama eylemi idare kovuşturulması, polis çorpu, kurşunu ve gözaltısıyla karşılaşırken okullarda işbirlikçi, muhbir ve faşistler öğrenci külesine nefes almazken İDLB'nin önerdiği şeyce halin LÖB'ler yasallaşsın. İyi de, LÖB'lerin yasallaşması, sursuri takımı olan faşistlerin saldırılarını nasıl durdurduracak? Yoksa, LÖB'ler yasallık zoru arkasında saklanınca faşist saldırılardan kendini koruyacağını, faşist terörü böylece durduracağını mı düşünüyor İDLB'iler ve onu oluşturan anlayışlar.

1970'li yılları devrimci kuşağı bu mantığı ve yaklaşımı daha önce görmüşlerdi. Bu mantık bugün İDLB'yi oluşturan anlayışları pek sövdükleri TKP, TIP, TSİP'in mantığından başkası değildir. Bu politik yaklaşımın özütüdür. Günün devrimci görevlerinden, temel görevlerinden yan çizmek, ikinci öncülü dereceden istendiri öne çıkarmaktır. Reformizmin tarihi boyunca sürdürüldüğü temel çizgilerin-

den biri budur. Faşizme karşı başarılı bir mücadele için gereklilikten de öte bir zorunluluk olan yasa-dışı örgütlenme, milli örgütlenmesi yerine LÖB'lerin yasallaşması, faşist teröre karşı devrimci terörü çıkarmak yerine liberal burjuvaların kabul edebileceği "Paralı eğitime hayır" istemini öne çıkarmak, muhbir, işbirliği ve faşist elçibaşlarını cezalandırılması istem ve hazretlikleri yerine idarasan polisle işbirliğine son vermesini istemek vb. vb. Yasalca İDLB'nin bu reformist platformunda neden ayak diretiğini biliyoruz. Onlar sanıyorlar ki, temel devrimci görevlerden yan çizerek en geri istemlerde ısrar ederek geniş kitleleri etkileyip kitle-selleşecekler. Ama, bu reformist platform üyeleri, "Dünya'ya çıkınca giderken, evdele bulgurdan olacaktılar"ı anlamıyorlar. Zira, kitleleri kazanmak adına devrimci mücadele yöntemlerinden vazgeçildiği faşist terör kitleleri yolduracak, terörize edecek ve bir kısmını pasifize ederken bir kısmını ise safalarına çekecekler. Buraların uzak geçmiş, yakın tarihimiz dahi, faşist terör ve baskının devrimci yiddet yöntemleriyle kalmadığı yerlerde kitlelerin devrim safalarına çekilemediğini, aksine, baskının kitle tabanı haline geldiğinin dersleriyle doludur. 70'li yıllar, bu anlamda derslerle doludur. Faşist terörün kurmadığı, faşist örgütlenmelerin devrimci terörle damılamadığı tüm üniversite ve liseler faşizmin birer kalemine dönmüş, oradaki kitle faşizmin kitle tabanı olmuştur. Buna karşılık, faşist terörün ve örgütlenmelerin devrimci zor yöntemleriyle etkisizleştirildiği, dağıldığı okullar eğitim yerine devrimin okullarına dönmüştür.

Sivil faşist-polis-adare üçlüsünün faşist terörüne karşı yapılacak şey açıktır: Devrimci zor yöntemlerini öne çıkarmak, bu yöntemleri yaşama güçirmek için gerekli örgüt biçimlerini ve araçları hazırlamak... Kafaları ve politik çizgileri yasalılıkla sakatlanmış, en ileri istem olarak LÖB'lerin yasallaşmasını öne sürenlerin hayfesi bir devrimci görevin üstesinden gelemeyeceği, üstesinden gelmek bir yana, bu devrimci görevi gündemlerine dahi alamayacakları açıktır. Bu görev, leninist gençliğin omuzlarına kalmıştır. Leninist liseleli gençlik, sınıf mücadelesinin kendi küçük omuzlarına yüklediği bu zor ama bir o kadar da onurlu görevi

vin alından kalkacak biling, yürek ve cesarete sahiptir. İDLB'yi oluşturan güçlere gelince... Çeşitli çevrelerin oluşturduğu bu çok sesli platformda sadece yığın sesi ekistik. Her çevre, kendi dergisinde her ne kadar bir diğeriyle eleştirir de hepsinin birleştiği bir ortak nokta vardır. Temel devrimci görevlerden kaçınmak, yan çizmek. Önceğin Atılım dergisinin sözüne ettiğimiz 60. sayısını ele alalım. Bu sayının "Gençlik-Kadın" sayfasında gençliğe ilişkin her şey var. Kaşanın sertleştiği, polis-faşist işbirliği, devletin senaryoları vb. vb. her şey var. Ama, bir şey eksik: Devrimci görevlere ilişkin tek söz eksik yok. Bu eksikliği ise "Kongreye İyemli Çağın", "Paralı Eğitim Zinciri Kırılacak", "Kavgı Sertleşiyor" gibi alın gibi parlayan, ama biraz kazanılığında tenekeden farkız olduğu anlaşılabilir parlak sözlerle kapatmaya çalışıyor. "Kavgı Sertleşiyor" başlığıyla verdiği haber-yorumda şöyle deniyor: "Tolts, jandarması ve sivil-faşistlerin ranglilerde terormanı saldırıları öğrenen gençlik mücadelesini yeni bir yalısızlıkta örgütlenmeye başlamaya başladı. Saldırıların sivil-faşistlerle omuz omuza gerçekleştirilmesi devletin senaryoları hakkında yeterli fikir veriyor. Ankara, Merzin, Diyarbakır ve İstanbul'da yaşananlar gençlik mücadelesinin resmi ve sivil-faşistlerle hesaplaşmasının kaçınılmaz olduğunu gösteriyor. Öğrenciler 'ekistik yasamız örgütlenmemiz diyorlar'. İşte bu kadar açık. Bu sözlerde her şey bulmak mümkün, bir şey dışında: Temel devrimci görev nedir? Polis, jandarma ve sivil-faşistlerle hesaplaşma kaçınılmaz görünüyorsa, şimdiki ne gibi bir hazretlik için de olmalıdır? İşte bu can alıcı soruların hiç birine tek bir yanıt yok. Göya öğrenciler 'ekistik yasamız örgütlenmemiz' diyorlar. Bu cümleden Atılım dergisine ait olduğuna şüphe yok. Bunun için Atılım'a soruyoruz: Acaba ekistik olan nasıl bir örgütölük? Yasal öğrenci dernekleri mi, kulüpleri mi, yoksa benzer yasal başka dernekler mi? Bu örgüt biçimleriyle mi faşist saldırıları, terörü engelleyeceksiniz? Yok, milli örgütlenmesi gibi yasa-dışı örgütlenmelerle kastediyorsanız—ki hiç sanmıyoruz— o zaman LÖB'lerin yasallaşmasını neden temel talep durumuna getirmişsiniz?

Esasında, bu kadar soruya hiç gerek yok. Atılım'ın "örgütölük"ten neyi

kastediği son derece açık. "En geniş öğrenci kidesine" ulaşabilmek için öğrenci derneklerini vb. öne çıkarıp hedef gösteriyor. Biz yine de Atılım'a haksızlık yapmamak için, Atılım'ın bu yolda tek başına olmadığını; Altıncı, Kızılbayrak, Yeni Demokrat Gençlik vb. diğer siyasal çevrelerin de aynı anlayışı paylaştıklarını vurgulamalıyız. Dileyen okur, bu dergileri alır ve karşılar. Bu durumda, hepsinin de öğrenci gençliğin önüne aynı hedefleri koyduğunu görecektir. Nitekim, önüne en ileri hedef olarak LÖB'lerin yasallaşmasını ve paralı eğitimin kaldırılmasını koyan İDLB, tüm bu çevrelerin toplanmasından oluşuyor. Bizim, burada Atılım'dan söz etmemiz tek nedenle, bu derginin şu an önümüzde duruyor olması gibi bir rastlantıdan başka bir şey değildir.

O halde, faşizme karşı mücadele etmek; proletaryanın, emekçi halkın ve köylü halkının devrim mücadelesini safalarında yer almak isteyen devrimci gençliğe düşen görev Leninistlerin yanında, onların örgütlenmiş olan DEVRİMCI ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB) safalarında yer almaktır. İDLB gibi reformist platformların devrimci öğrenci gençliğin mücadelesine önderlik edemeyeceği, onu ileri taşıyamayacağı bugüne kadar ortaya koydukları pratik, öneri ve görüşlerinden anlaşılabilir. En ileri hedef olarak önüne yasallaşmayı koyuların, silahlı mücadele biçimlerini de içeren devrimci mücadelenin görevlerini üstesinden gelemeyeceği açıktır. Öyleyse liseleli gençlik reformist ve yasalca İDLB platformunu terk ederek, devrimci görevin önüne hedef olarak koyan DÖB'ün safalarına katılmalıdır.

İDLB gibi reformist-yasalca, LÖB'ü yasallaştırmayı temel hedef gören yapılar, mücadeleyi için geçmişte TKP'nin, TİP'in; günümüzde ise BSP'nin, TDKP'nin, DY'nin gençliğini örnek alırken, DÖB'liler Deniz Gezmişlerin mücadelesine, Güney Kore devrimci gençliğinin, Fransa devrimci gençliğinin mücadelesini örnek almaktadır. Devrimci gençliği, üniversiteli ve liseleli gençliğin devrimci geçmişine ve bugünkü devrimci değerlere yakışan mücadele çizgisi budur. Bunun için tüm liseleli ve üniversiteli devrimci öğrenci gençliği DÖB safalarına katılmaya; DÖB'e omuz vermeye çağırıyoruz.

Yaşasın Sınıf Dayanışması

Sınıf Dayanışmasını Yükseltelim!

Bugün hava çok soğuk ve yağmur da yağıyor. Bir çok insan sıcak ortamlarda çayını, kahvesini yudumluyor. Hatta kestane kavuranlar da vardır mutlaka. Bütün bunlar doğal sayılabilir. Tabii her şey yolundaysa. Evimizde Pazar keyfi de yapabilirsiniz. Gazete kâğıt TV de seyredersiniz ve hiç bir şey olumsuz da gelmeyebilir. Size ama ben bu ortamdan rahatsızlık duyuyorum.

Çünkü; Retrans işçilerini düşünüyorum. Burjuva medya ve yayınları dışına çıkarlar bilirler, Retrans işçilerini onlar. Aylardır çadırda yaşıyorlar. Bahsettüğümüz; sendikaya üye oldukları için şten atılan 140 Retrans işçisi Ankara mitingine giderken örnek tavır gösteren işçi tipinde işçi...

Tekel İşçileri Platformunun düzenlediği sınıf dayanışması anlayışına uygun ziyarette bir kez daha gördüğüm tanıdığım işçiler.

2.11.95 günü Tekel İşçi Platformu'nun tuttuğu otobüse ben de binmişim. Daha önce sendikada 7 Tepe TV'nin yaptığı röportajı izledim. Platform yöneticisi işçilerin olgun tavırlarını seçimlere yönelik tavırlarındaki netliği gördü. İP'li bir bayan işçinin kendi propagandasına dönüştürmeye çalıştığı anda işçiler tavır koydular ve seçimlerdeki tavırlarının BOYKOT olduğunu söylediler. Ve Tekel'in devrimci işçilerinin Tekel İşçileri Platformu'nda işçile-

rin mücadele birliğini örmenin zaafa uğramaması için platformda bağlayıcı karar almadıklarını dinledim. İsteseydik platform olarak BOYKOT kararını da çıkarırdık dediklerine tanık oldum.

Tekel İşçileri Platformu adına konuşan işçi arkadaştan, artık işlevsiz ve araç olmaktan çıkan parlamentonun neden hedeflenmesi gerektiğini ve parlamentoyu hedefleyenlerin amaç haline getirdikleri politik tutumundaki yanlış politikayı eleştirmesini dinledik. Çok netti. Çare Seçim Değil Devrim sloganları ve marşlarla tırküllerle yola çıktık. Yol boyunca hep bir ağızdan "İşçilerin Hepsini Vardı" diye başlayan marşları büyük coşku ve heyecanla söyledik. 7 Tepe TV, otobüste röportaj yapmaya çalışıyordu ama işçilerden istedikleri cevapları alamamışlardı.

Ve Dilovası'na vardık. Hava buz gibi. Ovanın ortasında dostlarımızın geldiğini seslerinden duyan Retrans işçileri karargâhlarından çıkararak tek el işçilerini karşıladılar. Hep bir ağızdan "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları Retrans işyerinin duvarlarından yankılanıyordu.

Sarılp kucaklaşmalar. Samimi bir hava. Dayanışmaya gelen Tekel işçilerini çok sıcak karşılıyor Retrans işçileri ve Tekel işçileri bizi hiç yalnız bırakmadı diyerek dayanışmadan memnun olduklarını söylüyorlar.

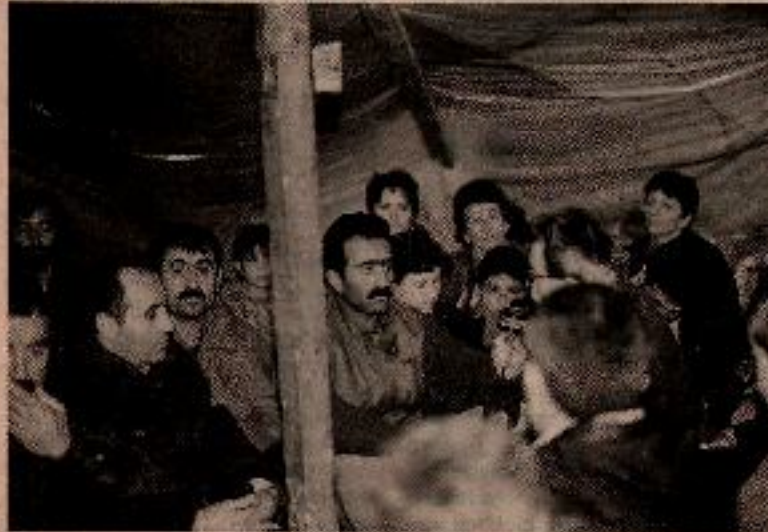
Ve Tekel İşçileri Platformu adına konuşan bir işçi dayanışmasının önemini ve gerekliliğini anlatıyor. Bir başka işçi daha önce yaptığı öneriyi tekrarlıyor. Ve diyor ki, "Yanan küçük küçük ocakların yangınlarını birleştirmek gerekiyor. Tüm direnişteki işçilerin merkezi bir yerde birleşik, kültürel sokak gösterisini örgütlemeliyiz. Tekel İşçileri Platformu olarak bizler de bu eylemin içinde olacağız, tüm desteğimizi vereceğiz. Eylem hepimizin eylemi olacaktır." Ve dayanışmanın pratik mücadele içindeki önemini anlatıyor. Sendika yöneticisi bunları görüşeceklerini belirtiyorlar. Dayanışmalarını gösteren işçiler bunun sadece manevi olmaması gerektiğini artık pratik ve radikal sokak gösterilerine dönüştürmek gerektiğini tekrarlayarak çadırdan çıkıyoruz. Ve yine Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği, Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emek Olacak!, "Haklıyız, Kazanacağız" sloganları hep bir ağızdan atılıyor. Ve ayrılırken "Zafer Direnen Emekçinin Olacak!" diyerek İpragaz işçilerini ziyaret etmek için yola çıkıyoruz.

İpragaz işçileriyle kucaklaşan işçiler hep birlikte "Yaşasın Sınıf Dayanışmamız" sloganını atıyorlar ve direniş konusunda konuşuyoruz. Daha önceden duyduğumuz, işverenin bir kısım işçiyi işbaşı yapmaları çağrısını doğruluyorlar ama "Ya Hepimiz, Ya Hiç Birimiz!" diyerek kazanana kadar direneceklerini belirttiklerini söylüyorlar. Aynı kararlılığı Retrans işçilerinden de dinlemiştik.

İşçiler kararlı. Ya sendikalar!.. Evet bugün Pazar, aradan bir haftadan fazla zaman geçti, Türk-İş Kongresi sonuçlanmak üzere. Onlar oy hesabını sıcak çaylarını, kahvelerini, yemeğin üzerine içip sıcak odalarda oy avcılığı yaparken, direnişçi işçiler çadırlarında. Bütün bunlara rağmen sıcak ortamda, radyo, TV ve burjuva basını izleyebilir, rahat bir ortamda çayınızı kahvenizi çababilir, kestane kavurabilirsiniz. Sıcak localarda oy avcılığı yapabilir misiniz; insanları, sendikacıysanız, Devrimciyseniz?

Ben yapamıyorum.

Bir İşçi

SÖZLEŞME FARKLARI TAKSİT... TAKSİT...

On ayı aşan toplu iş sözleşmeleri-
miz, devlet, sendika işçiliği ile baskı, şid-
det, gözetim ve tehditlerle işçilerin aley-
hine sendikaların ve devletin lehine bitir-
ildi.

Böylece bir kez daha görüldü ki, sen-
dika - devlet - sınıru ve baskı, entrika,
demagoji ve aldatma.

Bir kez daha aldatıldık. Aldanmaya
gerekli toplu gösteremedik. Çünkü
mücadele temelinde örgütlülüğümüz
yeterli değil. Oyunu bozamadık ve oy-
nayan oyuna sessiz kaldık, onayladık.

Herkesin hesapları vardı.

Devlet Kürt halkına ve emekçilere
salırlarken bize sus payı verdi, sustuk.

Kürt halkını ezerken bizlere verdiği sus
payı rüsvetini şimdi bu sözleşmelerle ge-
ri aldı. Geri aldığı parayı şimdi hem Kürt
hem de diğer emekçi halklara karşı kulla-
nıyor.

Sendikaların hesabı vardı yeniden se-
çilebilmek, imtiyazlarını koruyabilmek,
aşkıllıklarını sürdürülebilmek. İşçileri sata-
rak devletlere güven verdiler müdafinin
alacaklar. Aşkılla devam edecekler.
Türk-İş Kongresi henüz sürüyor. İşçi-
ler keseli kongrelerine sokulmuyor,
kongrelerinden polis zoruyla atılıyor.

İşçinin hesabı vardı. Basit hesap.

İş, etmek işçiyordaki bir de ayakta-
bi, pantolon, peynir, zeytin, bir de kuru

soğan oldu mu değme keyfime. Bunları
alabiliyorlar ama görüldü ki bunları el-
de etmek ve koruyabilmek için iktidar
mücadelesi şart.

Şimdi ise on aydır biriken toplu para-
larımızı bile taksit taksit vermek istiyor-
lar trilyonlarca birikmiş işçi alacağını on
ay sonra taksit taksit vermek istiyorlar.
Halbuki elektrik, telefon, su, banka tak-
siti bir gün geçikti mi, faiziyle alını-
yor. Eh ne yapalım? Ağlamayan çocuğa
meme verilmezmiş. Biz de diyoruz ki,
hak verilmez alınır. Birikmiş tüm hakları-
mızı almak istiyorsak bunun yolu siyasi
iktidarı zaptetmekten geçiyor, başka yo-
lu yok. Ya tüm haklarımızı geri almak ve
korunak için iktidar; ya kemiklerle ye-
tinmek için susmak.

Bir İşçi

ÇAZ-DER'DE SAĞLIK TARAMASI

İnsan yaşamının hiç bir olduğunu TC devleti nezdinde zaten bilinen bir gerçek. Devletin karakteri
gereği her şeyden sömürü elde etmesi onu burjuvaziye sunması veya yolunu açması aşikardır. Hatta
yasalarında yazar, devlet toplumun sağlığını korumakla yükümlüdür. Ama bu da her şey gibi tozlu
yapraklar arasında kalan ve hiç bir hükümlüğü olmayan bir kararnameden öte bir şey değildir. Burju-
vazi menfaati gereği kendi yasalarını çiğneyebiliyor. Fakat insanlar biz hakkımız olan sağlık hizmetle-
rinden faydalanmak insanca yaşamak istiyoruz diye herhangi bir gösteride bulunsalar hemen o işle-
mez yasalarını devreye koyar, o insanları coplar, tutuklar. Bu da devletin kimin devleti olduğunu ki-
me hizmet ettiğini açık seçik ortaya koyar hatta bir zamanlar vatani milleti kurtarmak için darbe ya-
pıp cunta kuran halkların eli kanlı celladı Kenan Paşa basit bir prostat ameliyatı için yurtdışına git-
mişti. Burjuvazinin ve temsilcilerini bu memleketi ne kadar sevdikleri ortada. Birçok ihtiyaçına ce-
vap alamayan insanların bu seferde kendi ihtiyaçla-
rını karşılamak için daha insanca yaşamak için giri-
şimlerde bulunuyorlar. Bunlardan biri de geçtiğimiz
3 Aralık 1995 Pazar günü 1 Mayıs mahallesinde bulu-
nan ÇAZ-DER isimli mahalli dernekte gerçekleşti.
Tüm Sağlık-Sen'li sağlık emekçileri derneğin lokalinde
konuşmalar yaparak sistemin sağlık politikasını
eleştirdiler. Sağlık hizmetlerinin en temel insan bir
ihtiyaç olduğunu fakat sermayenin çıkarı gereği sağ-
lık hizmetlerini de özelleştirmeye gittiğini insan ya-
şamının sermayenin çıkarı için hiçleştirdiğini buna kar-
şı gelinmesinin gerektiğini belirten sağlık emekçileri
daha sonra orada bulunan halkı sağlık taramasından
geçirdiler.

**SAĞLIK SEKTÖRÜNDE
ÖZELLEŞTİRMEME SON!**

Son günlerde, gerek basın yayın organlarında, gerekse tüm günlük hayatımızda, erken genel seçimle yarıyor erken genel seçimle kalıyoruz. Öyle ki, ölmüştü tüm gerçekliği ile yükselen devrimi bazılarını ya göremiyor(!) ya da gömezden geliyor. Kendilerine marksist-leninist misyonunu biçen ya da en devrimci olduğunu söyleyen çevreler, seçime haliklama dahiye ve seçim çalışmalarına devrimin birinci sorunuymuş gibi sarılıyorlar. Devrimci durumu reddederler parlamenteroya halka yeniden umurmuşcasına göstererek taze kanı taşımaya yardım ve yataklık ediyorlar.

Bizim en devrimcilerimiz bu çabıyı yürütürdüküm devlet ömrünü uzatacak taze kanı reformistlerimizin yardım ile kavuşmuş olmanın verdiği sevinçle toplumsal mislihelefi zor kullanarak bastırmanın hiç bir fırsatını kaçırmıyor.

Hergün gazeteleri elimize aldığımızda saur aralarında onlarca insanın öldüğünü hınlarcasının somurülen alıntılarını görüyoruz. Tüm bunlar olarken faşizm artık döktüğü kanı gizlemenin gereğini bile duymuyor. "Ben kaçtım, ben öldürdüm, ben işkence yaptım..." Bu sözler devletin zoru nasıl kullandığının kanını olarak gözlerimizin önüne dikiliyor. İşte devletin toplumsal muhalefeni Kürdistan'da zor kullanarak bastırmasına birkaç örnek.

Diyarbakır'ın Bismil ilçesinde bağlı Kocalar köyü Saler jandarma karakoluna bağlı askerî birlikler ve Kelpice köyü korucuların tarafından üç günde üç kez basıldı. Baskılarda köy meydanında toplanan yağlı ve çocuklar Kocalar çayı sularıyla içinde saatlerce bekletildi. Son baskında saatlerce suda bekletilen çocukların çayın kenarında bulu-

KATLIAMLAR ve SEÇİMLER..

nan halçıkta sürdürüldükleri sonra yeniden suda bekletildiği öğrenildi.

Mardin'in Midyat ilçesinde korucular tarafından kaçırıldığı belirtilen yurttan Bekir Dolgamaz'ın kafatası parçalanmış ve parmakları kesilmiş şekilde cesedi bulundu. Dolgamaz'ın 51 yaşında olduğu ve beraberinde olduğu sırada kaçırıldığı bildirildi.

Mardin'in Mazıdağı ilçesinde askerler tarafından çarşıda öldürülen PKK gerillalarının cesetlerine işkence yapıldı. Aykut köyü karsal alanında 27 Kasım'da çıkan çatışmada öldürülen üç gerillanın askerler tarafından bazı organlarının kesildiği ve vücudlarının parçalandığı kaydeden köylüler cesetlerin bir çukura atıldığı ve ayak kasımlarının kasdı olarak dışarıda bırakıldığını belirttiler.

Bu haberler hergün gazetede çıkan onlarca habere bir kaç. Gerçek gelen haberler de yaşananların su yüzünde görünmüyor. Biz gözaltında kayıpların halkın taranmasını, yeni yeni tüm suçlularıyla yaşarken Kürdistan'da yanan ateş ve yükselen iç savaş bizim reformistlerimiz de yakıyor olmalı ki(!) seçime koşuyorlar. Devletin saldırılarına göz kapatanlar ise yükselen iç savaş devrimle taçlandır-

mak için çalışıyor.

Tüm bunlar yaşanırken bizim en devrimcilerimiz devlet ile uzlaşmanın yoluna bulunmuş, bunun kılıfını hazırlanmış seçimlere katılarak devletin yüzünü tesbih edeceklermiş. Katliamları basına taşıyacak, mecliste anlatacaklar. Halk bunu istiyormuş, Avrupa'ya Türkiye'nin yüzünü göstereceklermiş. Akın kanı durturacaklarını.

Halk bunu istese idi kendi çocuklarını elleri ile gerillaya göndermezdi. Halk bunu istese idi, Verlar Aydın'ın ölümünde ya da Newroz'da serhildanı ateşlerini yaktı. Halk bunu istese idi Bıçlı Kürdistan sloganlarını yüreğine kazınarak, baskılan protesto etmek için kendini yaktı.

Eğer katliamları basına taşımak kamuoya yarınmak ise devrimci, hayran yeni serhildanlar yaratmaya... Katliamları televizyonlarda göstermekten çekinmeyenler sizin anlamlarınıza yer vercekler mi sanıyorsunuz? Meclise taşıyacak mısınız? Hangi meclise? Faşizmin temsilcisi meclise mi? DEP milletvekillerini yaka paça kürsüden aşağı atan, bahçesinden polise teslim eden meclise mi? Komik olmayan beyler..

Akın kanı durtulmuş mu istiyorsunuz? Bunun kesin cevabını, devrimde, faşizmi döktüğü kanın içinde bulmaktık... Eğer birileri halkı nefasta masasına çekmeye çalışmaya devam ederse devletin dökeceği kan kalmayabilir. Sizinki de dâhil... Ha ka unur vadeden parlamenteroya bujuvazinin başına geçirmek varken bir körük gibi sirtına geçmeye yardım eden siz reformistler. Siz marksizmi leninizmi kinseye buakmayan en devrimci ler kendi dönükliğiniz, çürümüşlüğüünüzü halka mal etmekten vazgeçin. Halk bunu istiyor demeyin. O halk bankada da, serhildanlarda savaşırken neyi istediğini tarihini defterine yazdı. Siz sadece halka sistemin içinde umut vadedmekten vazgeçtin. Çünkü o halk bir gün geçmiş hatırasına sivi de sirtında taşınaktan vazgeçecek ve Kürdistan'da yanan ateşi yükselen iç savaş devrimle taçlandıracak olan bizler, devrimci durumu Türkiye ve Kürdistan halkları ile devrime taşıyacağız.

Bizler devrimci öğrenciler olarak devletin saldırganını yönettiğimiz yaşayoruz. Genel olarak öğrenen gençliği politisyel olarak gören fasist düzen, devrimci öğrencileri de olayların ebeğini, kışkırtıcısı olarak yarıitmayı çalışmaktadır. Geleceğimizi hiç bir güvenceste olmadığı için, işinde bulunduğumuz sınıflarımızı reddetmiyoruz.

Erken genel seçimlerde bizlerin aydınlanmaya başladığını keşfeden devlet, düzenin kaderini aradılar. Sosyal güçlerde bile bize karşı enp ve kurgun kullanıldığını anımsatıyor. Ama biz umutmadık. Seçimleri çare olarak görmiyoruz. Fasist düzenin devletin işlediği işlerde güçlendiği ve özellikle bizleri hedef aldığı bu son dönemde, sosyal demokratlık haklarımızı daha kullanmıyoruz. Gerçek Kurtuluşumuz, hangi parti kazanırsa kazansın, bu düzeni sürdürmeye olan partilerle değil, devrimci mücadeleyle mümkün olacaktır. Devletin ve düzenin artık anlayışmazlığı gerektiriyor.

Biz de devrimci öğrenciler olarak, tüm devrimci öğrencileri seçimleri hayköt etmeye çağırıyoruz.

GELECEĞİN ELERİMİZDE OLMUĞUNU UNUTMAYALIM!

Devrimci Öğrenci Birliği

Cezacileri bir çoğu oğullarımız, kızlarımız, eşlerimiz, yoldaşlarımız olan binlerce güzel insanla dolu. Ve her gün yeni insanlarımız katlediliyor, işkence görüyor, nanaklanıyor. Kendisine sosyal demokrat diyenler şu anda devlet yönetimine ortak oldukları halde bu katliamlara seyirci kalıyorlar, ortak oluyorlar. Çocuklarımızın açık görüş hakkını bile vermediler. Yeni yeni saldırılar yaşanıyor. Cezacileri son dönemlerde hedef gösteriliyor. Bizler de devrimci tutsak yakınları olarak baskı görüyoruz. Son açlık grevinde evlatlarımızın ölüm sınırına geldikleri halde hiç bir parti yöneticisinin kılı kırpırdanmadı. Evlatlarımızın ölüme terkettiler. Bundan sonra vereceğimiz her oy, bu düzeni onaylamak olacaktır. Seçimlerde sandık başına gitmeyecek, tepkimizi dile getirelim. Anaları, babaları, tüm nasak yakınlarını devrimcilerin mücadelesine sahip çıkmaya çağırıyoruz. Hiç bir partiye ve kişiye verecek oyumuz yok!

DETAK'lı Bir Ana

Emekçi kadınların sınıfı toplumların tümünde olduğu gibi ülkelerimizde de sömürüldüğü, ezildiği ve ikinci sınıf olarak görüldüğü bir gerçek. Kapitalizm, kadın emeğini sömürüyor ve kadın cinselliğini kullanarak kadını metalaştırıyor. Son DYP-SHP (CHP) koalisyonu döneminde de gördük ki, emekçi kadınlar olarak devlet bize hiçbir olanak sunmadı, hiç bir sorunumuzu çözmedi. Kürdistan'ın her yeri ateşler içinde. Büyük şehirler de öyle... "Benim bacım, benim anam" diyenler bu söylemlerin arkasına sığınıp, günlerini gün etmeye çalışırken, bizler evde çocuğumuzu nasıl doyuracağız diye kendimizi biliyoruz. Hiç bir emekçi kadın, yalnız, ıplığı pazarda çıkan parlamento sorunlarının çözümü olarak görmemelidir. Parlamentoyu onaylamayalım. Emekçi kadınlar olarak sorunlarımızın çözümünün mücadeleye devam etmekte çözüleceğine inanıyoruz.

Emekçi Kadınlar

Şimdiye kadar verdiğimiz her oy, parlamentoya giden her desteğimiz, zam, zülm, işkence ve daha fazla sömürü olarak bize geri döndü. Ülkelerimizde süren iç savaş yükseldikçe, devlet daha da saldırganlaşıyor. Grev ve sendikalaşma hakkımız bile elimizden alınmış durumda. Sarı sendikalar da düzenle tam bir uzlaşma içinde işçilerin çoğuna uyutuyorlar. Ülkelerimizi yönettiği söylenen parlamento ise kendi içinde tartışmaktan ve biz emekçilere karşı tek vücut olup saldırılar üretmekten başka bir şey yapmıyor. Parlamento talimatı göstermeliktir, kukladır. Ülkelerimizi yasalar değil, devlet terörü ve MHP, MİT, ÖHD, CIA yönetiyor. Katliamların ve devlet terörünün gittikçe arttığı günümüzde bize davetılan parlamento oylamak, tüm saldırıların, yemelenmiş, bilensmiş olarak topyekün bize geri yönelmesidir. Buna karşı durmak, onları oylamak değil, parlamento-yu onların başına yıkmakla mümkün olacaktır.

FAŞİZMİ SEÇİMİLE DEĞİL, DEVRİMİLE YIKACAĞIZ!

Devrimci İşçi Komiteleri

Erken seçimler döneminde her zaman olduğu gibi yeni vaatler, yeni yalanlarla burjuva partiler oy toplamaya çalışıyorlar. Verilen sözlerin hiç biri yerine getirilmedi. Devletin, polisi, meydanlarda üzerimize saldırdı, şimdiki seçim döneminde tüm bunları unutup, onları desteklemeyi istiyorlar. TBMM, bizlerin sorunlarımızın çözüm yeri olmaz. Seçimlerden sonra yeni katliamlar, yeni gözaltılar, işkence olmasını diyorsak burjuva parlamentosunu onaylamamalıyız. Oy kullanmamak en doğru tavrıdır.

KURTULUŞ MÜCADELEDE!

Emekçi Kamu Çalışanları

Kürtler sanat eserlerinden yararlandığımız mücadele, devletin sürekli kurullarını ve çalışanlarını hedef göstermesiyle emekçilerin engellenmeye çalışılmaktadır. Kültür sanat kurumları devletin gücünde terörist yetiştiren kurumlar olduğu ve baskın ve bu şekilde yarıitildiği için sorunlarımızın çözümünü sızmanın içinde görmüyoruz.

Devrimci sanatçılar olarak, emekçilerin, öğrencilerin, illahlarınca yoldaşların burjuva kültürün katkısını çıkararak öğrenme şansını ve nehir vermesini çabamızın beklemiyoruz. Açılımları devrimci mücadeleye, devletin saldırıya geçmesini, işkenceyi, gözaltıyı, devlet baskınını engellemek için mücadeleye girişiyoruz. Açılımları devrimci mücadeleye, devletin saldırıya geçmesini, işkenceyi, gözaltıyı, devlet baskınını engellemek için mücadeleye girişiyoruz. Açılımları devrimci mücadeleye, devletin saldırıya geçmesini, işkenceyi, gözaltıyı, devlet baskınını engellemek için mücadeleye girişiyoruz.

Bilin Sanat Emekçileri

YA GELECEĞİMİZE SAHİP ÇIKACAĞIZ YA YOK OLACAĞIZ!

Henüz tek tek çıkıyorsak fabrikalarımızdan ve henüz tek tek gösteriyorsak tepkimizi sanlıyoruz ki, umut yok. Umut ellerimiz, yüreklerimiz... Umut sınıfsal temelimiz ve umut hayati yaratılan bizleriz.

Sanılmasin ki, Kürt halkının kendi kaderini belirlemesine tek tek sahip çıkıyorsak, ve tek tek devrimcilerin kaçırılmasına, işkenceden geçirilmesine, gözaltına kaybedilmesine ve sokakta, dağlarda kaybedilmesine tek tek ses çıkıyorsak umut yok.

Umut tek tek de olsa, eylemlerimizde ve umut tek tek örneklerin çoğaltılarak yapılması gereğini göstermede.

Daha dün cezaevlerinde açık grevlerinde nasıl çocuklarına sahip çıkmıştı analar. Gözaltında kayıplar nasıl soruluyorsa, 14 yazında paralı eğitime hayır diyen onurlu erdemli yığın çocuklarımızın korpe bedenlerine kurşun sıkılıyorsa sanılmasin umut yok ve bugün tek tek çıkılıyorsa fabrikalardan and olsun bütün kısıtlıkları kaldırmak için ortadan, otuk olus akanak sokaklara umut... ve umudun anası eylem belirleyecek geleceği. Genç yoldaşlar geçmiş olsun. Geleceğimiz çocuklarımız sahip çıkacağız, ya da yok olacağız.

DİK'den Bir İşçi

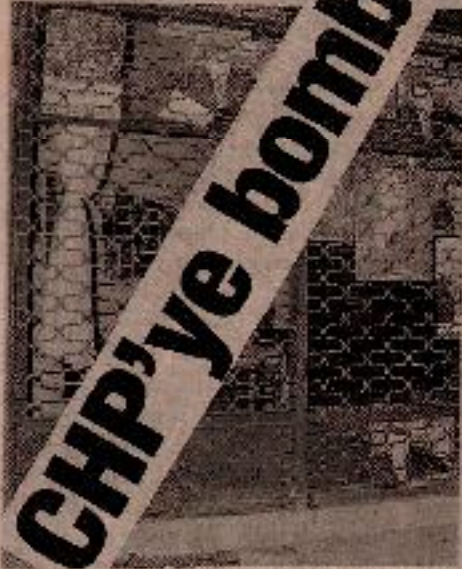

Seçim bürosu

• 13 F Mart'ta 3. Bölge milletvekili adayları için Karakaş'ta yapılan seçim bürosu, 13 Mart'ta yapılan bombalı saldırı sonucu tahrip edildi. Bu saldırıya katılanlar hakkında soruşturma başlatıldı.

Saldırganlar kaçtı

• Seçim bürosundaki saldırı sırasında polisler tarafından yakılan ve öldürülen kişiler hakkında soruşturma başlatıldı. Saldırganların kimliği henüz bilinmemektedir.

SEÇİM DEĞİL DEVİRİM!

CHP İstanbul 3. Bölge Milletvekili adayı Ercan Karakaş'ın Güngören'deki seçim bürosu TKEP/LENİNİST 13 MART GKB tarafından bombalanarak tahrip edildi.

Değerli büromuzu arayan bir kişi faşist saldırıların olanca hızıyla sürdüğü ülkelerimizde, seçimlerin bir aldatmaca olduğunu belirterek haklarımızı seçimleri hayköt etmeye çağırıyor. Eylemlerinin devam edeceğini belirterek CHP Güngören seçim bürosunun 13 MART Genç Komünistler Birliği tarafından bombalandığını sözlerine ekledi.

FAŞİZMİN KANLI TERÖRİST YÜZÜ

1978 yılının son günlerinde, yakılmış, yakılmış, viraneye dönmüş bir şehirde sokaklardaki parçalanmış insan cesetleri savaş sonrası bir görüntüyü sergiliyordu.

Burası Maraş'tı. Kürtlerin ve Türklerin, Alevilerin ve Sunnilerin iç içe yaşadığı, yan yana yaşadığı bir kentti. Ve bu savaş sonrası görüntüyü devlet destekli sivil faşist güçlerin, kadın-erkek, yaşlı-genc, çocuk-çocuk demeden, ana karnındaki bebeye kadar makinesi tüfekle, balıyla, sabırla, bıçakla parçaladığı, en vahşi katliamlardan birinin işlendiği bir kentin katliam sonrası görüntüleriydi.

Maraş katliamı, yıllarda olgun bir hale gelen devrimci durumun yaşandığı ülkelerimizde, iç savaşa doğru hızlı bir dönüş döneminde gerçekleşti. Bu katliam, tekkeci sarmayecinin, emperyalizmin içine düştüğü yasal bunalımın bizim gibi geri kalmış ülkelere en ağır biçimde yansması sonucu kalıcı bir karakter kazandı. Bu bunalımın futurusunun emekçi halklarımızın bedelini-

meye çalışıldığı, bunun ekonomik ve siyasi hazırlıklarına planlanıp, uygulanmaya konulduğu bir dönemde gerçekleşti.

Katliamın en baştaki amacı; olaş bir savaşta, o güne kadar ügütlenme çalışmalarını yaptıkları sivil faşist güçleri ve bu güçlerin hareket kapasitelerini görmek, Alevi-Sunni ayrışmasından da yararlanarak, halkı birbirine kurdurup, devrimci hareketin gelişmesini önüne set çekmekti. Diğer bir amaç da; "24 Ocak Kararları" adıyla bilinen ekonomi-politikanın uygulanabilmesi için gereken siyasi zorun daha açık biçimlerini, açık baskı biçimlerini uygulayabilecekleri bir ortamı hazırlayabilmektir.

Maraş katliamı, Sivas, Erzurum, Elazığ, Gaziantep, Malatya, Çorum gibi bir çok bölgede gerçekleştirilen olayların bir parçası olarak hayata geçirildi. Toplumdaki hoşnutsuzlukları gerici-göven güçler tarafından kırılarak, emekçi sınıflar üzerinde bir baskı ortamı oluşturmak, uygulanan terörle, halk arasında panik ve korku yaratarak, on-

ların çözümlenmesini faşist bir askeri diktatörlükle olabileceğini kabul ettirmeye çalışmak ve gelişen devrimci mücadeleyi bastırmak bu planın birer parçasıydı. Ve bu planın en üst düzeyde gerçekleştirilen katliamı Maraş'ta oldu.

Böylesine vahşi bir katliama planlanan TC bugün bu katliamı ve terörünü kat be kat artırarak sürdürüyor. Kürdistan'da onlarca köyü bombalayarak katliamlar yapıyor. Sivas'ta insanları diri diri yakan, Gazî'de binlerce insanın üzerine pervasızca ateş açan TC, bu katliamların daha da artıracağını ve ayakta kalabilmek için terörü daha da yoğun olarak uygulamaktan çekinmeyeceğini gösteriyor. Baska, şiddet ve terör devletin zorunlu bir uygulaması haline geldi. Buna karşı durmak ve bu katliamların önüne geçmek, devrimci zor ve devrimci terörle cevap vermekle mümkün olacaktır.

**DEVLET KATLIAMLARININ
HESABI SORULACAK!**

SİLAHLI AYAKLANMA ve TAKTİĞİMİZ

Devrimci hareket, "bugün için artık silahlı ayaklanma zorunluğunu doğurmuştu" Partimizin III. Kurultayı tarafından ortaya konan bu düşünce her gün gittikçe daha çok doğrulanmaktadır. Devrimin alevi, kâh orada kâh burada yerel ayaklanmalar ortaya çıkarak, gittikçe daha kuvvetli yayılmaktadır. Lódz'da üç gün süren harikatlar ve sokak çarpışmaları, Ivanovo-Voznesensk'te onbinlerce işçinin grevi ile birlikte askeriyeye ile kaçınılmaz kanlı çatışmalar, Odessa'daki ayaklanma, Karadeniz Donanması'ndaki Libau deniz birlikleri arasındaki "isyan", Tiflis "haftası" -bütün bunlar yaklaşan fırtınanın habercileridir. Yaklaşıyor, durmadan yaklaşıyor, bugün ya da yarın Rusya'nın üzerinde kopacak ve temizleyici bir büyük sel olup tüm kokmuşlukları ve çürümüşlükleri götürecektir, Rue halkını otokrazi denen yüzlerce yıllık kirden arındırarak. Çarlığın son çarpışmaları -çesitli şiddet önlemlerinin arttırılması, tıparaklılığını yurısında olağanüstü hal ilanı, darışçılarının arttırılması ve bu arada liberaleri tavlayıcı konuşmalar ve yalan reform vaatleri- onu tarihsel yazgısından kurtaramayacak. Otokrazinin günleri sayılıdır, fırtınanın önüne geçilemez. Tüm halkın eelanlayarak, kendisinden yenilenme, yeniden dirilme beklediği yeni bir düzen doğuyor artık.

Yaklaşan bu fırtına, partimizi şimdi hangi yeni sorunlarla karşı karşıya

1881 Aralık ayında Gürcistan'ın Gorki kasabasında doğan, sosyalizmin büyük kurucusu Josef Visarionoviç Stalin'in eserlerinden bir makaleyi yaymıyoruz.

getiriyor? Devrimin tek zorunlu başlangıcı olan ayaklanmaya daha etkin ve daha örgütlenmiş olarak katılmak için örgütümüzü ve taktikimizi yaşamın yeni gereklerine nasıl uyarlamalıyız? Ayaklanmayı yönetmek için bizim -devrimin sadece öncü müfrezesi değil, aynı zamanda en önemli etkili gücü olan sonun öncü müfrezesinin- özel aygıtlar kurmamız gerekiyor mu, yoksa şimdiki parti mekânlaşması bunun için yeterli midir?

Bu sorunlar birkaç aydır partinin önünde duruyor ve geciktirilmeden çözüm bekliyor. "Doğal güce" inanan ve partinin hedeflerini yalnızca yaşamın akışını izlemekte gören, bilinçli öncü müfrezeye yararlı şekilde hareket değil de kuyrukta yürüyen insanlar için böyle sorunlar yoktur. Onlar ayaklanmanın kendiliğinden oluştuğunu, onu örgütleyip hazırlamanın olanaksız olduğunu, önceden geliştirilen her eylem planının bir ütopya (bunlar her "plan" karşıdır- bu "kendiliğinden oluşan bir görüntü" değil, sanki ha (!) bilinçlilik olurdu!), başına çubu olduğunu, toplumsal yaşamın araştırılıp ortaya çıkarılmaması yolları bulunduğunu ve bütün planlarımızın suya düşeceğini söylerler. Bundan dolayı kendimizi ayaklanma fikrinin ve kitlelerin "kendiliklerinden silahlanmaları" düşüncesinin propagandasıyla amutsuzalmışız, sadece "siyasal öndertik" yapmıyız ve ayaklanma halkı "teknik" yüzden isteyen yönetsizdir.

Ancak "artçı politikaya" karşı çıkıyorlar, ama bu öncülüğü biz şimdiye kadar yaptık, diye itirazda bulunuyorlar. Geniş bir propaganda ve ajitasyonun, proletaryanın siyasal önderliğinin mutlak zorunluluk olduğu açıktır. Ama kendimizi bu genel görevlerle sınırlamak, ya yaşamın doğrudan ortaya stajı bir sonucu yaratılmakla kaçınılmamız, ya da taktikimizi,

hızla yayılan devrimci mücadelenin gereksinimlerine uydurmasından tamamen yoksun olduğumuz anlamını taşır. Şimdi bizim siyasal ajitasyonun en misli arttırmamız, yalnız proletaryayı değil, yavaş yavaş devrimci kitlelerin pek çok halk tabakalarını da etkimize altına almamız, ayaklanmanın zorunluğa düşmesini nüfusun bütün sınıfları içlude yaymamız elbette zorunludur. Ancak yalnız bunlarla yetinemeyiz. Proletaryanın gelmekte olan devrimi kendi sınıf savaşımı amaçları için yararlanılabilir duruma getirebilmesi için, sosyalizm uğruna daha sonraki savaşımı mümkün olduğunca kolaylaştırarak demokratik bir düzeni kurulabilmesi için, muhalefetin etrafında toplandığı proletaryanın sadece savaşımın merkezi olmaktır kalması aynı zamanda ayaklanmanın önceri ve yöneticisi olması da gerekmektedir. Tam da tüm Rusya çapındaki ayaklanmanın teknik önderliği ve örgütsel hazırlığı, yaşamın proletaryaya yüklediği yeni görevdir. Şimdi eğer partimiz işçi sınıfının gerçek siyasal önceri olmak istiyorsa bu yeni görevlerin yerine getirilmesinden kaçınmaz, kaçınmamalıdır da.

O halde bu hedefe ulaşmak için neler yapmalıyız? Atasayın ilk adım ne olmalıdır?

Örgütlerimizden bir çoğu, kuvvetlerinin ve araçlarının bir bölümünü proletaryanın silahlanması için hazır tutmakla bu sorunu pratik olarak görmüş bulunmaktadırlar. Otokraziye karşı mücadelemiz şimdi, silahlanmanın herkes tarafından zorunlu olduğunun kabul edildiği bir döneme girmiştir. Fakat silahlanmanın zorunluluğu bilinci yalnız başına yeterli değildir, partiye pratik görevi doğrudan ve berrak bir şekilde verilmelidir. Onun için ülkenin her yanındaki komitelerimizin, hemen şimdiden, halkı silahlandırmaya, bunu yoluna koyacak

özel gruplar kurmaya, silahları sağlamak amacıyla yerel gruplar örgütlemeye, çeşitli patlayıcı maddelerin yapımı için atölyeler örgütlemeye, resmî ve özel silah ve mühimmat depolarının ele geçirilmesi için bir plan geliştirmeye bağlamaları gerekmektedir. Yeni "İskra"nın bize öğütlediği gibi yalnız "siddetli silahlanma gerekliliğiyle" halkı silahlandırmakla kalmayıp, aynı zamanda -III. Parti Kurultayının bizi yokitlendirdiği gibi- "proletaryanın silahlanması için en enerjik önlemleri" pratikte de almak zorundayız. Başka herhangi bir soruna nazaran bu sorunun çözümünde hem parinin bölünen kısmıyla (eğer gerçekten ciddi olarak silahlanmayı düşünüyorsa ve sadece "kendini kendine silahlanmaya karşı duyulan şiddetli gereksinim" görevliği yapmıyorsa) hem de, örneğin, Ermeni federalistleri ve aynı gayeleri amaç edinmiş diğerleri gibi ulusal sosyal-demokrat örgütlerle daha kolay bir anlaşmaya varabiliriz. Böyle bir girişim, Şubat katliamından sonra bizim komiteyle "Balahany-Bibi-Aybater" grubunun ve Çıpaçketler'in komitesi-nin silahlanma sorunlarında kendil aralarında bir örgütlenme komisyonu oluşturdukları Bakü'de olmuştur.

Bu güç ve sorumluluğu için ortak güçlerle yoluna koyulması mutlaka zorunludur; ve bir, fraksiyon çekişmelerinin tüm sosyal demokratik güçlerin bu temel üzerinde birleşmesini en az engellemesi gerektiğine inanıyoruz.

Silah stoklarının artırılmasıyla bunların sağlanması ve fabrika biçimi seri yapımı dışında, elde edilen silahlardan yararlanma konusunda mümkün olan tüm savaş gruplarının eğitimi için en ciddi ilginin gösterilmesi gerekir. Silahların doğrudan kitlelere dağıtılması gibi hareketlere hiçbir suretle izin verilmemelidir. Aramız az olduğundan ve silahları polislin dikkatli gözlemlerinden saklamak zor olduğundan, bir dereceye kadar önemli ölçüde halk tabakalarının silahlandırılmayı başaramayabiliriz ve gayretlerimiz boşa olma riski olabilir. Eğer özel

bir savaş örgütü kurulsak durum tamamen başka olur. Savaş gruplarımız silahların kullanılmasında iyi eğitilecekler, ayaklanma sırasında -artık kendiliğinden mi başlar, yoksa önceden mi hazırlanır- asıl birlikler ve öncü müfreze olarak etkiye bulabilecekler, ayaklanan halk bunların etrafında toplanacak ve bunların yönetimi altında savaşa girecektir. Bunların deneyimli ve örgütü otuzları sayısında, fakat aynı zamanda iyi silahlanmaları sayesinde, silahlanan halkın tüm kuvvetlerini kullanmak ve bu suretle en yakın amaçta ulaşmak, yani tüm halkın silahlandırılmasını ve önceden geliştirilen eylem planını uygulamak mümkün olacaktır. Bunlar hızla, devrimin dışı ileri gelişimi için gerekli olan çeşitli silah depolarının hükümet dairelerini ve kamu kurumlarını, postaneyi, telefon dairelerini vb. ele geçireceklerdir.

Fakat bu savaş grupları sadece devrimci ayaklanma tüm kenti sardıktan sonra gerekli değildir, bunların ayaklanma arifesindeki önlemleri de az değildir. Son yıllar içinde tüm halk sınıflarının gözünde saygınlığını yitirmiş olan otokrasinin bütün gücünü tilkenin karanlık güçlerini -bunlar profesyonel haydutlar ya da tatarların içinde cabil ve fanatik unsurlardır- devrimcilerle karşı savaş için seferber etmeye çalıştığına açıkça kanıt geçirdik. Polis tarafından silahlanıp korunmuş bunlar halka korku salarak kurtuluş hareketi için kasvetli bir ortam yaratıyorlar. Savaş örgütlerimizin bu karanlık güçlerin tüm saldırılarını savuşturmaya daima hazır olmaları ve bunların eylemlerinin yarattığı öfke ve direnmeyi hükümete karşı yönelen bir harekete çevirmeye çabucukları gerekir. Sokağa çıkarak halk kitlelerinin başına geçmeye her an hazır olan silahlanmış savaş grupları, III. Parti Kurultayının saptadığı hedefi yani "Kara Vızlerin ve genel olarak hükümet tarafından yönetilen tüm gerici unsurların saldırılarına karşı silahlı savunma örgütlenmeyi" kolayca gerçekleştirebilirler ("Dev-

rim Arifesinde Hükümetin Takriğine Karşı Alınacak Tutum Üzerine Kararı").

Savaş gruplarımızın ve genelde askeri-teknik örgütümüzün baş ödevlerinden biri kendi bölgeleri için bir ayaklanma planı geliştirmek ve bunu parti merkezi tarafından tüm Rusya için geliştirilen planda koordine etmek olmalıdır. Düşmanın en zayıf yerleri bulunarak saldırıya geçilecek noktalar saptanmalı, bölgedeki tüm kuvvetlerin dağıtım yapılmak ve kendin topografyası iyi incelenmeli. Hiçbir suretle hasına uğramamamız için bütün bunların önceden yapılması gerekir. Örgütlerimizin faaliyetinin bu yarıyı burada etrafına açıklanmak tabiiyle yerisizdir. Eylem planının geliştirilmesinde sıkı gizlilik, sokak savaşılarının yürütülmesinde mutlaka لازم olan askeri teknik bilgilerin olabildiğince geniş bir ölçüde proletarya içinde yayılmasının eşlik etmesi gerekir. Bu amaçla örgütte bulunan asker kişilerden yararlanmalıyız. Aynı amaçla, yetenekli ve eğitilmişleriyle büyük yarar sağlayabilecek başka birçok yoldaşın yardımlarına da baş vurabiliriz.

Ancak böyle çok yönlü bir ayaklanma hazırlığı, sosyal-demokrasinin halk ile çökmesi arasındaki savaşımlarda önderlik rolünü oynayabilir.

Ancak mücadeleye tam bir hazırlık proletaryaya, çarlık Hükümeti yerine bir geçici devrimci hükümet kurulabilmesi için, polisle ve askerlerle yapılan tek tek karakol çatışmalarının genel bir halk ayaklanmasına dönüştürme olanağını verebilir.

Örgütlü proletarya, "artçılık politikası" yandaşlarına rağmen ayaklanmanın gerek teknik ve gerekse siyasal önderliğini elinde tutulacak için bütün güçlerini kullanacaktır. Yaklaşmakta olan devrimi sınıf savaşımımızın yararına kullanabilmek için bu önderlik vazgeçilmez bir koldur.

J.V. Stalin, *Eseler Cilt 1, İnter Yayımları*

KİTAP TANITIMI

'SAVAŞ ANILARI'

ve

'BOLİVYA GÜNLÜĞÜ'

Enternasyonal devrimci geleneğin ele avuca sıkılmaz sevgili CHE'nin kaleminden.

Billerce destan yaratmış devrimci mücadelenin içinde CHE, tüm sevimliliği, yürekleri ve düşünceleri coşturan öncü kişiliği ile unutulmaz bir devrimci'dir. Onun deyimi ile "yeni insan"dır. Devrimci inancı, mücadelecisi kişiliği ile tüm dünya halklarının sevgisini kazanmış, komutan, devlet adamı, diplomat, doktor, fotoğrafçı, şairdir. Edebiyat ve arkeoloji en büyük tutkularındandır. Kısacası CHE'nin yaşamı devrimci adanmış bir yaşamdır.

Arjantin doğumlu, Küba'nın onur vatandaşı, gerilla komutanı ERNESTO CHE GÜEVARA 7 Ekim 1967'de Bolıvya'da emperyalistlerin kurşunları ile can verdi. Son nefesine kadar sürdürdüğü mücadele Latin Amerika ve tüm dünyada devrimci mücadeleden itici gücü oldu.

SAVAŞ ANILARI

Küba Devrimi'nin gelişme ve sonuçlarını içeriyor. Kendi deyimleriyle fazladan hiç birşey katmadan, gerçekçi olmayan her şeyi yıklayarak, titizlikle ve eleştirerek yazıyor. Gerillacı savaşının deneyleri ile dopdolu bir belge. CHE yeni insanın biçimlenmesine çok önem veriyor. "Devrim artık insanı geliştirir, ilerletir." O alkış gıvıllıdır, yenilgilerini açık kalplilikle ortaya koyar, kendini geliştirmeye tutkundur. O sevimli, dost, insan yanı, ince mizahi okudukça sarar insanı. "... gece olunca yeniden harekete geçtik. Astronami bilgileriyle dayanarak kutup yıldızını bulduk. Ve tam üç gün onu kendimize rehber edip doğruya Sierra Maestra'ya doğru yürüdük. Ayler somak, yolumuza bulmak için seçtiğimiz yıldızın kutup yıldızı olmadığını öğrendim. Doğru yolda ilerlememiz tamamen bir şans eseriydi."

A-kadaşı, yoldaşı Fidel Castro'nun büyük devrimci otoritesine, kitlileri etkileme gücüne hayrandır. O devrimci katkısı olmuş her insana hayranlık duyar. "devrim tarihi bastı insanların samimi çabalarıyla kurulmuştu. Bizim görevimiz her insandakti iyilik ve sevgiyle geliştirmek, herkesi bilimli hale getirmektir. Devrim ayrıca karışık fedakarlıklar da ister."

Onu en çok ne mutlu eder? "İktidaz kişiye yakın kuvvetimiz vardı. Disiplinli, morali yüksek ve silahlı donatılmış. İnsan bakışına dayanıyor, daha bekası geliyor. Daha önce sözünü ettiğim niteliksel değişimin farkına varılıyor. Yanımız, yörenmiz buram buram özgürlük kokuyor."

Küba'da devrim büyük güçlüklerle başarıyor. Hükümet kuvvetlerinin yanısıra maddi ve doğal koşullarla baş ediliyor. "Yıldızın iyile kuvvetler kesilmişti, üstelik ayağımıza gidecek bir şeyimiz kalmıyıştı, gıdalarımızın çoğu çamura tapaklarda bitkin ve yalınmak yarıyor..."

SAVAŞ ANILARI şu satırlarla bitiyor. "Şu anda bizler (Küba Devrimi'ni başaranlar) henüz diktatörlükten kurtulmuş tüm Amerikan Halklarının umuduyuz. Hükümetler, ezenlerin güçlü güçleriyle, ezilenlerin umutlu gözleri, evet bütün gözler bizim üzerimizde. O boyun eğmez kutadaki, o yiğit dostlarımız emin olsunlar ki, mücadeleden vazgeçmeyeceğiz, bu ulusu kurtulmuş, demokrasize ve bütün öteki Amerikan Halklarının kardeşliğine ulaştırıncaya dek gerekirse damarlarımızdaki kanın son damlasına kadar savaşmaktan vazgeçmeyeceğiz."

BOLİVYA GÜNLÜĞÜ

"BOLİVYA GÜNLÜĞÜ" CHE'nin Küba'dan ayrıldıktan sonraki yaşamını kapsıyor. O bir bakan olamayacak biridir. Küba'daki tüm görevlerinden istifa eder. Buradaki görevi tamamlamıştır. Amerika kitasının devrimleri onu beklemektedir. Yeni görevi Latin Amerika'nın devrimci dönüşümüdür. Ve bilinmeyene doğru yola çıkar. Bir süre nerede olduğunu kimse bilemez. CHE bu kez Bolıvya'da ihtilalleri örgütlemektedir. Ona göre bir halkın kurtuluşu başka bir halkın kurtuluşu mücadelesinde kazanılmış bir aşamadır. Kayboluşunun ikinci yılında "Üç Kite Konferansı"nda bir mesaj okunur. Sesi tüm dünya halklarının kulaklarına ulaşır. "Kİ, ÜÇ, DAHA FAZLA VIETNAM!"

Fidel Castro BOLİVYA GÜNLÜĞÜ'nün ön sözünde "Bu notlar tümüyle devrimci ağırlı ve insan sevgisiyle yazılmıştır. Gerillanın olumsuz adrezi, insanların bilgilerine ve onurlarına yapılan saldırı bir çağdır. CHE devrimci için duyulan yanlarına seslenmeyi çok iyi bilir..."

Devrimci hareketle dayanışmadan kaçınmanın anlamı, yankes emperyalizminin eline koz vermemek değil gerçekte emperyalizmle ve onun dünya egemenliğine, dünyayı köleleştirme siyasetiyle dayanışma içine girmeştir.

...
Bir kişidir, bir adam, bir örneğin bütünlüğüne tutkuluyla şanılandırılması, CHE'nin bağından, giderek ve garzin dünyasını belirleyen enternasyonalist düşüncesi, en katıksız ve en bızverli biçimde temsil etmesidir.

...
Kendilerine marksist, komünist de benzeyen adlar yakıştırmalarına karşın, CHE'yi yarıklı içinde bir maxceracı, ölmüyle Güney Amerika'daki silahlı mücadelesinin birleştiği bir idealist olarak damgalanaktan çekinmeyen sözde devrimciler, oportünistler savaşmak istemeyenler, hiç bir zaman birlik ve onun kurtuluşu için savaşmayacak olanlar, devrimci düşünceleri, kitliler açısından işerikten göksun, anlamaz, dogmatik ayıyan kalbine sakarak kesikdeğıştirenler CHE'yi anlayamazlar. Her zaman ve her yerde savaşmamak için yığılıla bahane bulmak kolaydır.

...
Bir kitabı kurtarmak gibi soyu bir düşüncenin harekete geçirdiği bu bir amaç insanın yarattığı destan, ösedenin, kahramanlığın ve insanın büyüklüğünün en yüksek kanıtı olarak kalacaktır."

Bülürken CHE'ye söz verelim. Bolıvya'da gerillacılara sesleniyor. "Mücadelenin bu türü bize insan soyunun en üst aşaması olan devrimciliğe erişme olanağı veriyor, ama aynı zamanda, eksiksiz insan olmanızı sağlıyor. Bu aşamalara ulaşamayacak olanlar hemen söyleyin ne mücadeleyi bırakın." Yine bir arkadaşına gönderdiği bir mesajda devrimin keşinilmez ilerleyişini durdurulamayacağına olan inancı ve kararlılığını şöyle anlatıyor. "Tam egemenimiz emperyalizme karşı bir savaş narasıdır ve insanlığın en büyük düşmanı USA'ya karşı, halkların birliğine bağlıdır. Sloganlarımız kulaktan kulağa yayılacaksa, silahlarmızı kavramak için başka eller uyanacaksa, başka insanlar mitalyöz sesleri ve savaş naraları arasında cenazelerimize eşit yaka-caksa, ölüm hoş geldi, sefa geldi."

YA ZAFER, YA ÖLÜM!..

ÖLDÜLER... YENİLMEDİLER...

GÜRSEL BAKIR

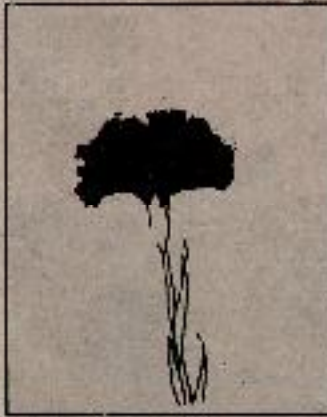
Tokat'ta doğan Gürsel yoldaş, İstanbul'da emelçi gençlik örgütlenmesinde çalıştı. Kısa sürede gençlik önderlerinden biri olan Gürsel yoldaşın proletaryanın davasına olan inancı, usta örgütçülüğü ve kararlılığı mücadelelerimizde yaşıyor.

HÜSEYİN ELMAS

Malatya Doğanşehir'de doğan Hüseyin yoldaş kararlılığı ve mücadelede ödün vermezliği ile yoldaş köylülüğün önderi oldu. Malatya'da işçi hareketinin örgütlenmesinde görev aldı. 12 Eylül zindanlarında 8 yıl yatan Hüseyin yoldaş 1989'da kansere yenik düştü.

MÜCADELEDE BAYRAKLAŞAN YOLDAŞLARIMIZI UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ!

CEMAL GÜLŞEN

Tokat'ta doğan Cemal yoldaş, her şeyini proletaryanın davasına adanmıştı. Büyük bir özveri ile çalışan yoldaş sivil faşist çeteler tarafından katle dildi.

NUSRET KORKMAZ

Adıyaman Gülbayırda genç örgütlenmesinde ve GEB yönetiminde görev aldı. Emekçi gençlik önderlerinden birisi olarak mücadelesini İzmir Tarih direnişine taşıdı. Burada çalıştığı sırada Tarih Grey çadırında katle dildi.

ARALIK AYINDA
TOPRAĞA DÜŞEN
TÜM
DEVİRİM
SAVAŞÇILARINI
SAYGIYLA
ANIYORUZ!

Lise öğrencisi bir genç "muhibir" olduğu gerekçesiyle öldüğü

Öte yandan gazeteleri te-
lefonla arayan kıtalığı belir-
en bir iddi, "Ertuğrul Ka-
ya'yı, okulda yapılan dev-
rimci çalışmaları polise bil-
dirdiği için cezalandırdık"
diyerek eylemi TKEP/Leni-
nist 13 Mart ÇKE adına üst-
lendi.

Kafaya tek kursun
Tek kursunla öldürülen Ertuğrul
Kaya'nın omuzuna sol örgüt lehine
yapılan bir gösteriyi ihbar eden tek-
le suçlanacağı polise bildirildi.

Korsan gösteriyi ihbar
Kaya'nın, 7 Kasım günü yasadığı örgüt lehine korsan gösteri düzenle-
yen ve okulun girişine parkları asan grubu polise ihbar eden, bu grup-
ların 14 yaşındaki E.O.'nın babasının varolanarak yakalanmasına
neden olduğu gerekçesiyle saldırganlığı sanılıyor.

**İHBARCI DİYE Mİ
ÖLDÜRÜLDÜ?**
Barbaros Lisesi'nin basketbol sa-
hasında da oynayan Ertuğrul
Kaya'nın, 7 Kasım'da yasadığı örgüt
lehine korsan gösteri düzenleyen ve
okulun girişine parkları asan grubu
polise ihbar eden, bu grubun 14 ya-
şındaki E.O.'nın babasının yaralan-
masıyla yakalanmasına sebep olduğu
gerekçesiyle saldırganlığı sanılıyor.

Muhbirlikle suçlandı
Bağcılar Barbaros Lisesi'nde TKEP-L Genç Komünistler Birliği üyesi iki
kişi, lise öğrencisi sınıf öğrencisi Ertuğrul Kaya'yı devrimci çalışmaya an-
gellediği ve polisleri işbirliği yaptığı gerekçesiyle silahla öldürüldükten
sonra gasp ettikleri bir arabayla olay yerinden kaçtı.

TKEP-L/13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ ÜSLENDİ: Lise öğrencisi Ertuğrul Kaya'nın tedavi altında tutulduğu hastanede kurtarılmayıp hayata kavuşamadığı esnada gazete ve ajansların telefonları arayan bir kişi olayı TKEP-L/13 Mart Genç Komünistler Birliği adına üstlendi.

İhbarcı diye vuruldu
Sağ görüşlü olarak bilinen Ertuğrul Kaya'nın bir süre önce okulda yapılan yasadığı sol bir örgütün eylemini polise ihbar ettiği, bu nedenle cezalandırıldığı söyleniyor.

■ Bağcılar Barbaros Lisesi'ne gelen iki kişi, nöbetçi öğrenci Ertuğrul Kaya ile bir süre tartıştıktan sonra kafasına bacakla ile ailesi ederek kaçtı. Yoldan geçen bir araba gasp eden saldırganlar kaçıp kaçtı. Kaya'nın kanun dışı örgüt militanları okulun girişine parkları asarken için polise ihbar eden, bu grubun bir kişinin yakalanmasına sebep olduğu gerekçesiyle öldürüldüğü sanılıyor.

**İHBARCILAR CEZASIZ KALMADI
KALMAYACAK!
FAŞİZMİN ANLADIĞI TEK DİL
DEVRİMCİ ŞİDDETTİR**